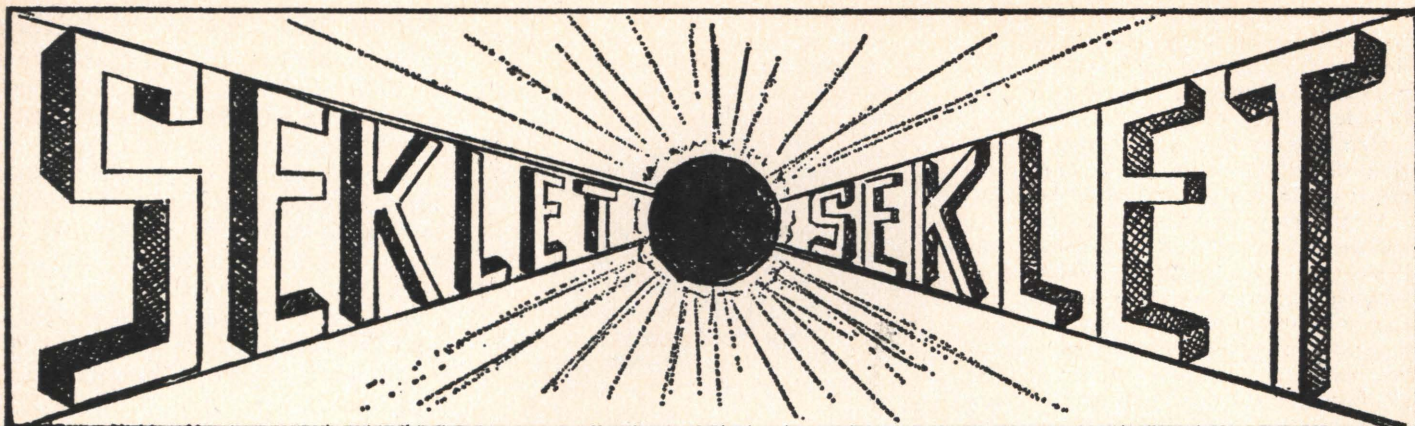

Nr 2 Årgång 18 1971

Lösnummer 2:50 inkl. moms.

Henrik Nilsson

Viktor Schauberger – och det förskingrade dödsboet

Med den artikel som i detta nummer återfinnes under rubriken "I SEKLET för 15 år sedan:" — där dess författare redogör för innehållet i den utomordentligt märkliga och uppmärksammade boken "Implosion statt Explosion", som utkom i Linz, Österrike 1955 — inledde ingenjör *Olof Alexandersson* sitt långa och med åren allt innehållsrikare och betydelsefullare medarbetarskap i SEKLET.

Boken utgör en framställning av den österrikiske naturforskarens och uppfinnarens *Viktor Schauberger* (1884—1958) banbrytande teorier och upptäckter — underbyggda av ett helt livs djupgående natur- och framför allt vattenstudier — angående *vattens naturliga rörelsemönster och om implosionen (rörelse utifrån mot centrum) såsom en naturens egen dynamiska, livsuppbyggande, renande och självreglerande kraft.* (I motsats till den på konstlad väg framkallade *explosionen*, vars verkningar ju alltid är av materiellt och organiskt nedbrytande, upplösande och destruktiv karaktär.) Men framför allt handlar den om möjligheterna att kunna praktiskt och tekniskt utnyttja denna kraft.

Schaubergers forskning har bl. a. lett fram till hans uppfinning av den s. k. *implosionsmaskinen*.

Om de resultat och upptäckter som Schauberger anser sig ha kommit fram till (och så långt man förstår även med praktiska experiment kunnat bevisa) är riktiga — och hittills lär ingenting ha framkommit som på någon enda punkt motbevisar det; tvärtom! — så är denna bok utan tvivel en av de mest sensationella och samtidigt betydelsefulla, för att inte säga epokgörande, som någonsin utkommit.

Den pekar nämligen ut i vilken riktning och enligt vilka metoder vi har att söka lös-

ningen på vår världs allt mer brännande vattenförsörjnings- och energiproblem.

Genom att noggrant studera och, så långt möjligt är, lära av naturens egna metoder att lösa sina biologiska och tekniska problem och genom att söka samarbeta med dess progressiva krafter — vars mönster och verkningar vi överallt kan skönja, men vars innersta hemligheter torde förbli obönhörligt förborgade för oss — skulle vi, enligt Schauberger, kunna ernå helt andra och vida bättre resultat än med nu erkända och gängse metoder. Bl. a. skulle vi kunna erhålla en praktiskt taget obegränsad mängd billig och högeffektiv energi, utan de biverkningar i form av förstörelse, nedsmutsning och förgiftning av vår livsmiljö, som nu är fallet.

I stället föredrar man — på otillbörligt sätt och med de mest onaturliga medel — att arbeta emot, förändra, begränsa, sönderstycka och avskära, allt i den horribla tron att därigenom kunna "bättra på" eller *övertrumfa*, naturen och alla de sällsamma krafter och gåvor, som den i så rikliga mängder och i så överflödande mått strör över människorna.

Hänsynslöst, självsvåldigt, övermodigt, och blind för alla faror och följdverkningar, spränger man sönder, våldtar, stjälar och sprider i de jordiska elementen ut de bundna krafter och dyrbara förråd som jorden gömmer, och som utan tvivel högre makter en gång avsett — och avsatt — för helt andra ändamål.

Ja, utan att på något sätt vilja överdriva, vågar man påstå, att hela vår nuvarande västerländska s. k. civilisation (som står i den mest skärande kontrast till begreppet kultur) — där det materialistiska välfärds-mönstret sedan länge fått utgöra den enda sanna och tillåtna normen — mer eller

mindra bygger på utpressning, rån och stöld från allas vårt gemensamma biologiska kapital, och därmed också gentemot de generationer som en gång skall överta och vidare förvalta resterna av vår generations plundrade, förgiftade och förskingrade dödsbo.

Att allt detta dock omöjligt kan ske utan att samtidigt medföra de allvarigaste och mest ödesdigra konsekvenser — för hela vår livsmiljö, däri inbegripet våra biologiska medvarelser inom det högre djur- och växt-riket, för oss själva, och i sista och mest drabbade hand för våra efterkommande — borde stå klart för varje människa, som ännu inte blivit fullständigt lamslagen, knäckt eller söndermald i det moderna samhallets hjärntvättmaskineri; som ännu äger mod och kraft nog att våga hysa och hävda en självständig mening.

Om någon tvivlar på vad som är sagts, så behöver han endast för ett ögonblick sticka ut huvudet ur sitt elfenbenstorn och beskåda hur det just nu ser ut i vårt eget omskrutna "välfärdsland". Han skall inte behöva leta efter klara, ovedersägliga och övertygande bevis.

Om han vill göra en resa genom det som han från sin ungdom ännu minns såsom friska, levande och blomstrande jordbrukarbygder, så kommer han att finna att han i dag företar en kombinerad mardröms- och skräckfärd genom ett spökland, dekorerat av öde, förfallna och igenrasade gårdar, nedlagda, slyverväxta eller granskogsplanterade åkrar och ängar, konstlat uppdrivna och påstått "produktionsvänliga" och "ekonomiskt

rationella" skogs-åkrar, i vilka kalhyggena lyser som revor och öppna sår, uppdämda floder och översvämmade älvdalar, avtapade eller konstgjorda, reglerade sjöar, avfolkade landsändar...

Han kommer att gripas av djup beklämning och undra vad som hänt, om möjligen någon okänd pest gått fram över landet...

Men: trots att han kommer att finna, att alla spår och tecken bär vittne om att detta land är ett svårt skadat, ja *sjukt* land, så kommer han att underrättas om att detta lands riksdag och regering (givetvis i anslutning till det styrande Partiets ekonomiska program och målsättning och en gång för alla fastställda doktrinärt politiska och ideologiska system) högtidligen förkunnat och beslutat: att skövlandet och exploaterandet skall fortsätta och *intensifieras*, att Sveriges natur med dess ännu återstående oersättliga och absolut orestaurerbara tillgångar — jord och skog, forsar och vattenfall, havsstränder och skärgårdar, vild fjällvärld lika väl som urgammal kultur- och bondebygd — *måste* ytterligare brandskattas för att betala de nya aviserade "utvecklingsåtgärderna"; att landsbygden måste ännu mera omformas och ombildas, "strukturrationaliseras" och "centraliseras" för att passas in i det nya politiska, ekonomiska och sociala välfärdsmönstret; för att säkerställa den fortsatta tekniska "utvecklingen", för att möjliggöra städernas tillväxt, för att kunna tillfredsställa den "moderna människans", d.v.s. storstads- och tätortsmänniskans, data- och hålkortsmänniskans, den manipulerade "framtidsmänniskans", onaturligt uppdrivna konsumtionsbehov, lyxbegär och bekvämlighetskrav.

Vår tvivlande vän kommer att återvända till sitt elfenbenstorn — om han nu återvänder — många illusioner fattigare men med två av den moderna tidens och samhällsutvecklingens huvudprinciper orubbligt fastnidade i huvudet:

1. Att det politiska, ekonomiska, sociala och teknokratiska Systemet är viktigare än Skapelsen.
2. Att den moderna människan står långt utanför och skyhögt ovanom det biologiska skeendet.

Han kommer då att förstå varför den svenska regeringen har bestämt:

Det är naturen och dess tillgångar som skall anpassas efter människan och hennes behov — och inte (som fortfarande en och annan enfaldig, reaktionär fantast tycks gå omkring och inbilla sig) tvärtom!

Att den våldsamma och omfattande naturförstörelse, som vårt sekel mera än något tidigare fått bevittna, obönhörligt måste leda fram till allt större och allt olösligare problem — till dess världskatastrofen står för dörren; allt detta som Schauberger förut sade för mera än ett halvt århundrade sedan — och som då möttes av hän och begäbbelse, förtal och förföljelser — har i dag blivit en fruktansvärd verklighet, som oupphörligt och med ständigt stigande ångest och rådlöst ältas och diskuteras, åter och åter, i massmedia.

Under det sistlidna decenniet har vi också fått uppleva hur allt ursinnigare och intensivare protester höjts — från såväl en-

skilda framsynta som ur de djupa folkleden — och i våg efter våg svept fram gentemot de ansvariga för denna vandalismen.

Om någon blivit sannspådd i sina förut-sägelser, så är det just Schauberger.

Men: i detta kaos, i denna av teknokratiskt tyranni och uppblåsthet och av politisk-social hysteri och vidskepelse präglade och genomsyrade tid, i denna elefantiasiskt uppsvällda självbedrägeribyggnad, murad av närmast brottsligt blåögd sangvinism och kolartro på den egna ofelbarheten, som de styrande och bestämmande av i dag sedan länge barrikaderat sig i — nämligen att "vi", d.v.s. den mänskliga klokskapen, med tillhjälp av nya och ännu mera utpekulerade metoder och konstrepp, skall kunna s. a. s. "lura" och överlista naturlagarna, att vi genom att ännu mera suga ut och våldföra oss på Moder jord skall kunna rädda oss ut ur den situation som just missbruket av de tekniska och kemiska vetenskaperna försatt oss i, och därigenom på nytt få kontroll över utvecklingen — mitt i denna spegelvända Guds-värld har Viktor Schauberger tänt ett sällsamt och oförliknligt ljus.

I en värld som i allt hastigare tempo rusar iväg mot andlig, social och biologisk ruin, mot sin egen förintelse, pekar han lugnt och utan åthävor ut de vägar, metoder och möjligheter, som torde vara de enda som skulle kunna vända utvecklingen och leda mänskligheten bort från den fördörelsens väg, som den nu, sedan länge, beträder.

Viktor Schauberger var inte endast en det rena vattnets, den friska luftens och den giftfria jordens outtröttliga förespråkare och förkämpe. Hans tankar och intressen, iakttagelser och undersökningar rörde sig över vida och mångskiftande områden.

Han var en ovanligt skarpögd observatör, med sinne för detalj och analys. Men därifrån sökte han sig alltid fram till helhetssynen, syntesen. Han såg utvecklingen i stort, med ständiga utblickar bakåt och framåt i tiden, sökte placera in människan i mönstret, att komma underfund med och bedöma hennes ställning och betydelse sedd ur såväl de ändlösa historiska tidsperspektivens som de invecklade biologiska sammanhangens och det andliga och eviga livets synvinkel.

Minst av allt tillhörde han eftersnackarnas och medhårsstrykarnas talrika och beskäftiga släkte. Kompromisslöst och omutlig gick han sina egna vägar, dit intuitionen och de praktiska erfarenheterna ledde honom — även om han därigenom ofta misshagade de maktavande och knappast gynnade sin egen ställning såsom forskare och vetenskapsman. Han var en alltför stark, självständig och klarsynt personlighet för att inte då och då och med eftertryck trampa tidsgudarna på tårna. För de tidsbundna och auktoritetsförslavade omhuldarna av naturvetenskaplig dogmatik utgjorde han en ständig nagel i ögat.

Kort sagt: han var och förblev ett salt i tiden, en oförskräckt och hänsynslös sanningssägare, en avslöjare och gisslare av allt som han ansåg vara vrängt, förfalskat och snedvridet.

Nästa nummer av SEKLET

kommer att helt ägnas åt 100-årsminnet av Viktor Vallbergs födelse. Red. hoppas att tidningen skall vara nedlagd i resp. brevlådor senast den 16 aug.

Förmodligen har en stor del av läsekretsen personliga minnen av denne märkliga man. För att få bilden av Vallberg så fullständigt som möjligt blir Red. tacksam för meddelanden om ihågkomster, uttalanden och händelser som kan belysa hans person och verk.

Onsdagen den 28 juli är sista manuskriptdagen.

Red.

Men han stannade inte här, på halva vägen, vid enbart det ofruktbara konstaterandet av negativa fakta. Han sökte framför allt efter konkreta lösningar på problemen, efter möjliga och gärna oprövade vägar ut ur svårigheterna. Därför är han till slut ändå allra störst såsom pionjär, vägvisare och vägröjare.

Till mera än något annat har dock hans namn knutits till upptäckten av *implosionskraften* och konstruerandet av *implosionsmaskinen*. Inte minst av den anledningen ger han mitt i den nu rådande förödelsen hopp om en ny och — trots allt — bättre framtid.

Frågan om implosionen såsom en *grundläggande naturlag* och såsom en *evolutionens ledande och drivande princip* har flera gånger behandlats och berörts i denna tidskrift. Bl. a. i stora översiktsartiklar av Olof Alexandersson i nr 2—3/58 och nr 3/59 samt i översättningsartiklar av densamme i nr 6/60 och nr 6/68 av SEKLET. Här borde kanske också framhållas hans dödsruna över Schauberger i nr 5—6/60.

För intresserade vill vi för övrigt gärna hänvisa till de många egna artiklar i bl. a. vattenfrågor som Alexandersson skrivit för SEKLET, där Schaubergers tankar ofta varit vägledande.

Vi på SEKLET har länge ansett det vara angeläget att ännu en gång införa den i inledningen nämnda artikeln. Kan den ge upphov till ytterligare artiklar och diskussionsinlägg — från medarbetare eller läsekrets — så är varje bidrag välkommet.

SEKLET årg. 1954—1970

Ännu finns hela serien kompletta årgångar av SEKLET från dess första nr 1954, där Viktor Vallberg, Olof Alexandersson och många fler varit så flitiga medarbetare. De bjuder en ytterst intressant och omväxlande läsning i skilda ämnen, skrivna av personer med mycken kunskap och stor begåvning. Pris för alla årg. tillsammans 30:—

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 - 113 51 Stockholm

ENSAMHET

Kan du ej höra evighetens röst
som talar till dig
i vinden?

Har du ej upplevat oändligheten
i blicken av de älskande,
vid åsynen av havet
eller en rad mot himmeln strävande
kolonner
av Paros vita marmor?
Skönjer du inte Gud
i en Sibeliuss' jord och kosmos
omfattande toner,
i Pohjolas dotter eller Lemminkäinen?
Säger en Marcus Larssons ljusomflutna
bild
av bondstugan i Bohuslän
ej heller någonting till dig, min vän?
Lyss då på rösten i ditt inre
och sök upp ensamheten
ty bara där kan du dig lära
att se och höra,
få en aning
om ting
som man ej upplever i massans
bullersamma värld.
Endast i ensamheten skönjer vi det
eviga.

Frithjof Hallman

(Inledningsdikten i
diktsamlingen

PILGRIM TILL HELIOS)

Nils-Olof Jacobson

Liv efter döden

Om parapsykologien, mystiken och döden handlar denna bok skriven av en läkare. Förf. är nu så känd genom framträdande i Radio och TV att han knappast kan behöva någon presentation.

Med utgångspunkt från parapsykologin behandlas frågan om vad som händer efter hjärnans död? Kan någon form av medvetande finnas efter hjärnans död? Erfarenheter från många håll diskuteras: mystiska upplevelser, spiritualism och besättelse, klara drömmar och upplevelser att gå ur kroppen. Mycket av detta material presenteras för första gången.

Inb. 350 sid. 49:50

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 - 113 51 Stockholm

Sett, hört och tänkt från Utsiktstornet

Djurfabrikerna — än en gång

Ja, djurfabrikerna än en gång. Det måste antagligen bli många gånger, ty det är en ohygglig läsning boken, som behandlar detta ämne bjuder oss. Den är utgiven på Rabén & Sjögrens förlag och skriven av Barbro Soller, fotografierna står Stig A. Nilsson för. Läs art. på första sidan i förra numret av SEKLET och fortsätt sedan med boken. Den som efter den läsningen kan förbli ljum inför det som sker med djuren, för det första och för det andra inför den "mat" vi får i oss, om vi är köttätare efter den läsningen, ja, den vet inte jag hur den är skapt. Kanhända är det hela inte så märkvärdigt, om man ser det som ett symptom för den tid vi lever i. Det märkligaste är kanske att inte folk i allmänhet reagerar kraftigt. Köpstreck vore väl i första hand ett tecken på ett begynnande tillfrisknande.

Då jag i en krets där frågan kom på tal får höra sådant som: "Inte kan man hålla på och ta reda på sånt där. Man får ta det som finns", då förstår man att tiden är sjuk, och människorna med den. Som inledningsvis nämnts: det är nog inte sista gången frågan kommer på tal. Vi har ju tidigare haft art. här som om inte direkt, så dock periferiskt berört saken. Vi, alla människor vill ju leva och vi vill få vara friska, men nu lever vi i en tid då man måste göra något för att få vara det.

Det skall bli mycket intressant att erfara om det blir någon märkbar reaktion hos allmänheten. Nu är det förresten så mycket

som är galet i vår värld att alla måste vakna, inhämta kunskap — intressera sig — och handla. Det basunas från flera håll att vi nu lever på branten av en katastrof. Visst reagerar de yngre, men dessbättre, för förestörarna, på fel sätt i de flesta fall. Här behövs en ny väckelse. — En våg av hänförelse.

Är Gud död?

Jan Sparring ställer den frågan i en bok med samma titel. Den kom ut på Normans förlag 1968. Han är inte ensam om den frågeställningen. I de fall jag känner till, där frågan ställts, är det oftast så att man undrar varför saker och ting är som de är. Man talar om orättvisor och plågor. Hur kan Gud tillåta att det finns orätt i den här världen, om han lever? Och varför finns det plågor, andar? Kanske Gud är alldeles oskyldig. Människorna, som har sin fria vilja kanske själva bär skulden!

Lever vi bara en gång?

Frågan är inte ny, vad SEKLET beträffar. Den har skyttat fram i spalterna tid efter annan under de 17 år som tidningen funnits. Man kunde ju ha hoppats att dr Björkhem skulle komma fram till de slutsatser som nu dr Nils Olof Jacobson lägger fram i sin bok: Liv efter döden? Det gjorde han väl också, fast han aldrig gav offentlighet åt det han visste. Om han hade fått vara med här på jorden ett tjugotal år till, så kunde man kanske fått uppleva en del ganska intressanta forskningsresultat. Felet med Björkhem var att han saknade kontanta medel för sin forskning. Men nu har vi Jacobsons redogörelse. Den ger en hel del — till att börja med. Det är väl knappast förmått att antaga att forskningen går vidare ute i världen och att nya resultat kommer att publiceras.

Det är till sin vidd en oerhörd tanke detta, att nödgas införliva i sitt medvetande, i sin livskamp och sitt ansvar detta; att man *måste* leva vidare, att man inte *kan* komma undan någonting. Man finns där bara. Kommer alltid att finnas. Då man nu vet det blir frågan ännu mer påträngande: Vad gör du av ditt liv?

Nu är det ju visst och sant att ingen människa bryr sig om att lyssna på sådana frågor. Ännu mindre ställa dem själva. Om så skulle bli fallet, skulle ögonblickligen anmäla sig frågan: Hur skall mitt liv i en kommande värld (dimension) se ut. Och hur skall den här världen se ut, då jag kommer tillbaka. De flesta stoppar huvudet i busken och tänker, att det ordnar sig alltid. Tyvärr gör det inte så. Alla de hundratalsentals människor som nu i de krigförande länderna plågas och plågas har kanske tänkt så, även de. Men det ordnade sig inte. Tortyrerna drabbade dem. Kunde de i ett tidigare liv ha ändrat denna riktning. Kanske.

Vi måste bli protestmänniskor. Vi måste protestera mot oss själva, därför att vi är som vi är och vi måste protestera mot vår omvärld, därför att den är som den är. Vi måste vara villiga att bygga upp, att vara med om att bygga upp en ny människa, ett nytt samhälle och ett nytt liv.

Red.

Ernst von Khuon

Var Gud Astronaut?

Sexton internationellt kända vetenskapsmän tar här i en synnerligen intressant debattbok ställning till de teser som framförts av författaren till Olösta gåtor och Tillbaka till stjärnorna. Boken ger klart besked om varför miljoner människor världen över har engagerat sig i dessa frågor. Därutöver ger den också ytterligare bidrag till de frågor som intresserar oss alla: har varelser utifrån måhända påverkat mänsklighetens och den mänskliga intelligensens utveckling? Och finns det intelligenta varelser på andra planeter?

hft. 34:75, inb. 40:85

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 - 113 51 Stockholm

LITTERATURFÖRLAGET

och

ÖRTAGUBBEN

har samma adress:

Luntmakargatan 90

113 51 STOCKHOLM

Telefoner: 08/31 04 63 — 32 26 60

Order över 70 kr exp. portofritt.

Prisändring

I alla priser å böcker är nu moms
Inräknat.

Viktor Vallberg och materialismen

V

Vallbergs kamp mot en materialistisk kristendom (forts.)

När det gäller förhållandet mellan Gamla och Nya Testamentet råder ofta stor förvirring. Det finns riktningar som anser båda lika gudomliga, andra vill helt förkasta det Gamla Testamentet. För Vallberg är det klart att

da det gäller det Gamla Testamentet bör man aldrig släppa ur sikte att man har att göra med två riktningar, så skilda att de snarast äro två olika religioner, som tävla om makten. Jesus hänvisar till sin uppgift att dels fullfölja den profetiska linjen, som skulle kosta honom livet liksom så många profeter före honom, dels att förklara, förnya, "fullborda" både lagen och profeterna i ett sammanhang. Därför finner vi också att fäderna söka upp ur GT sådant som de funno stå i överensstämmelse med Jesu religion som en ny form — "det gamla är förgånget, allt är vordet nytt".¹⁾

Vallberg är alltså bibelkritiker, men av speciellt slag. Han säger själv i en otryckt skrift att det är skillnad på bibelkritik.

På vissa håll är frågan så enkelt avfärdad, att någon kritik ej får förekomma. Men där sakligt tänkande förefinnes, kan man endast anse att en fördomsfri behandling av Bibeln är förmånlig för Sanningen, som Bibeln själv sätter över all oärlighet.

Vallberg nämner om hur den s. k. "bokstavsinspirationen" gällde som en dogm under århundraden. Under 1600-talet uttryckte man detta så att Bibelns författare var "den helige Andes pennor" men allt eftersom den kritiska tanken vaknade förlorade bokstavsinspirationens dogm sin makt, fastän den visserligen ännu idag finns inom vissa grupper. Denna tro är sannerligen enkel, menar Vallberg. Man slapp i den alla samvetskomplikationer. När man övergick till den historiska uppfattningen om 'Bibeln' tillkomst, där man såg den som tillkommen under olika historiska skeden under 1500 år, så var frågan om inspirationen inte lika enkel. Där kom människans eget sanningsmedvetande in, och hennes evighetsansvar. Det var i verkligheten så att då den s. k. bibelkritiken vaknade så hade både den enskilde och kyrkorna ställts inför ett sanningsprov, som har sin stora betydelse än idag, menar Vallberg och fortsätter:

Väktarna på Sions murar; präster och predikanter, kristendomslärare och professorer ha här en prøvosten i sin förkunnelse om de eviga tingen. Skola de undervisa folket fortfarande i den gamla inspirationsläran eller skola de föra det växande släktet in i den religiösa utvecklingen i

Bibeln? Uppgiften är inte så enkel, ty människor vilja hellre förbli i en enkel lösning utan svårigheter för tanke och samvete.

En sak är odiskutabel säger Vallberg: varje ärlig historisk forskning har bestyrkt de historiska huvuddragen i Gamla Testamentet och det apostoliska ursprunget i det Nya. (Jag skulle här vilja hänvisa den för historisk forskning intresserade att läsa Peter Bamms utomordentligt upplysande historiska framställning: Kristendomens utveckling. En annan intressant bok är Michael Gough: Den kristna fornkulturen, Bonniers 1961).

Det föreligger en stor risk med att de kristna försöker att samtidigt hålla fast vid allt i det Gamla Testamentet, utan en klar historisk syn på vad som skiljer de båda huvudriktningarna åt. Vallberg är en varm beundrare av Paulus:

Den som räddade den västerländska formen av kristendomen från det öde som drabbade de österländska kyrkorna, var Paulus. De andra hade svårt att skilja mellan den evangeliska friheten och den lagiska bundenheten.

Vallberg visar på ett intressant sammanhang mellan den österländska riktningen av den första kristendomen och muhammedanismen. Muhammed kom i sin ungdom i beröring med de s. k. syriska kristna som hade GT som enda Bibel och ur detta extraherade en hysterisk krigsreligion riktad mot synd och hedendom.³⁾

Om man skall kunna ge människorna en klart medveten uppfattning om skillnaden mellan GT och NT så är frågan om den moderna människan har en sådan psykisk förmåga att hon kan fatta denna skillnad. Liksom alla andra anlag finns det också hos människan ett religiöst anlag och med detta sammanhörande religiöst behov och det är detta som varit första grunden till religionernas uppkomst. Men detta med det religiösa behovet löser inte alla problem. Man kan ju inte matematik bara för att man har anlag för det. Man måste på samma sätt också utveckla det religiösa anlaget och inte tro att man automatiskt kommer fram till sanningen. Och här skall ett helt strålande avsnitt citeras ur den nämnda otryckta skriften:

De medfödda anlagen för religion äro lika verkliga som anlagen för t. ex. musik och matematik, men de ha ett vidsträcktare omfång, de sträcka sig utanför direkta iakttagelser med de yttre sinnena, hänföra sig till samvete, analogier, förnuftsskäl och utomsensoriska förnimmelser (parapsykologi). På grund av dessa anlag har människan under alla ti-

der varit en gudssökare. Hela naturen omkring henne, likaväl som hennes eget inre, blir en värld av mystik. Hon förnimmer bl. a. vad vi kalla strålningen alltifrån stenen till stjärn världen. På bergen förlägger hon offerställena, på Salems och Garizims berg bor Gud, på bergen i Persien tillbeder hon Ormuzd, på den Palatinska kullen i Rom och på Akropolis i Grekland bygger man tempel och offerar åt gudarna o.s.v. Och skogen gömmer inte mindre mystik. I Mammars lundar förnimmer man gudomens andedräkt och germanerna helga särskilda lundar åt gudomsdyrkan, såsom t. ex. Tacitus berättar. Nu har man redan kommit ett steg över den rena fetischdyrkan, som finner makten i en sten, såsom då Jakob drömde sin dröm med huvudet på en sten och fann att "här är en helig plats och här bor visserligen Gud" (eller en gudom). Och när Rakel for från sin faders hus, så smög hon med sig de genom olja invigda husgudarna (förmodligen några ganska oformliga trästycken, stenbitar eller lergubbar; men de voro maskotar eller talismaner.)

Följa vi sedan GT:s religiösa utveckling, så se vi ett språng från Abraham till Moses. Den religiösa formen mellan dessa båda namn är oss tämligen okänd. Men med Moses får vi en religionsform, som har fått en enstående betydelse. I dess nationella utformning ha vi en i detaljer utarbetad 'teokrati', i själva verket ett statligt prästvälde, där allt är ställt under den prästerliga ordningen och således under religiös synpunkt. Då blir frågan: hurudan är denna religions natur? Vi finna snart att det utbildar sig två grenar inom densamma. Dessa två grenar äro den prästerliga och den profetiska. Den prästerliga innefattar ett minutiöst inrättande av det enskilda livet och av den religiösa kulturen. Den profetiska är den enskilda personens och hela folkets personliga förhållande till Gud direkt.

Vi se dessa båda linjer utveckla sig och alltmer skiljas åt, och de få en världshistorisk betydelse. Den nationella, lagiska, prästerliga linjen finner på Jesu tid sin tolkning i farsesmen och de skriftlärdar, samt även på sitt sätt hos sadducéerna. Den profetiska finner sin fullbordan i Jesu person. Den lagiska nationella linjen fortsätter i talmudismen och kabbala o.s.v. Jesu linje fortsätter i den kristna kyrkan.⁴⁾

I hela denna utveckling ser Vallberg människans egen utvecklingscykel. Människo-

släktet består av från Gud avfallna andar, som sedan, enligt rättfärdighetens, kärlekens och återställelsens lag, som bor i Guds eget väsen, måste gå denna årtusendenas återställelseväg genom personlig uppfostran. Hon måste söka sig tillbaka till Gud samtidigt som Gud söker efter henne. Vallberg tar alltså avstånd från den teologiska riktning som hävdar att människan är så helt fördärvad att hon inte ens kan söka Gud. Det är ett väldigt drama som här utspelar sig. Över alla dessa olika profeter och religionsstiftare, GT:s profeter, Achnaton, Zo-roaster, Achnaton, Sokrates, Laotse, Buddha går utvecklingen framåt, till dess plötsligt sker ett nytt språng i "tidens fullbordan". Förutttillvaron, Jesu förutttillvaro främst, träder fram i förgrunden. Hans förutttillvaro förklarar hela hans person och den principiella uppenbarelsen. In i historien träder en människa som samtidigt är mer än människa. Det är på denna förutttillvarons realitet som de "liberala" bibelkritikerna stupar. De vill ju inte erkänna de andliga verkligheterna, t. ex. just människans förutttillvaro.

Här blir skillnaden klar mellan Vallbergs bibelkritik och den bibelkritik som bl. a. nu är i färd med att "avmytologisera" Nya Testamentet. För någon tid sedan kunde man i TV få höra en svensk biskop säga sig ej tro på berättelserna om under i NT. Vallberg kom ofta in på denna inställning. Han säger:

Men ingen kritiskt tänkande människa kan väl ändå tro på allt som berättas i NT. Det som strider mot naturlagarna måste man väl ändå utrensa?' säger man. Mot vilka naturlagar? Kunna dessa strida mot sig själva? Känner vi dem alla? Finns det ingenting i det vi utför, som skenbart strider mot någon naturlag? Vid varje steg vi tar så utför vi skenbart något som strider mot tyngdlagen. Men den medvetna viljan och vanan behärskar den. Ett sådant behärskande sker på mera ovanlig sätt i NT. Men liknande har även skett vid andra tillfällen. Den i materialismens mörka håla instängda vetenskapen förnekar visserligen möjligheten och verkligheten av en mängd företeelser — och så anser sig både filosofer och teologer tvingade att blint tro på att denna vetenskap är en auktoritet i sin trångsynthet, även beträffande det som ligger utanför dess synfält.⁶⁾

Just i denna förnekande inställning till undren i NT ser Vallberg den materialistiska linjen inom kristendomen som han hårt bekämpar. Det finns en fasa hos många s. k. kristna i våra dagar att riskera att misstänkas för "vidskepelse". Därför finns det också på det hållet en sådan rädsla för att befatta sig med den parapsykiska forskningen. Man stänger sig inne bakom det vetenskapliga skynket och förnekar allt som finns därutanför. Följden blir att man också avstänger sig från både de andliga verkligheterna och förnyelsens vindar.

O. A.
(forts.)

Ur den stora lyriken . . .

SOMMARLJUSET

Du underbara sommardag,
som med ditt ljus mig fyller!
Den mjuka stigen vandrar jag
bland vilda rosors myller.

Här glimmar sjön i branta djup
ocn speglar håll och grenar,
och getter högt på bergets stup
gå tyst bland mörka enar.

Bestråla, ljus, de minsta snår,
som dina marker smycka!
Från dig jag kom, mot dig jag går,
bevingad av din lycka.

Verner von Heidenstam
(Ur NYA DIKTER)

Edgar Kupfer-Koberwitz

Måste vi döda för att leva?

Innehåll: Förord av Friedrich Jürgenson — Den mest fullkomliga födan — När humrarna "sjunger" — De blodiga händerna — Att älska allt.

hft. 11:75

Paul Tillich

Modet att vara till

Angesten inför tillvaron och dess gåtfullhet är ett av vår tids mest centrala problem, speglat i litteraturen, filmen, filosofin.

Modet att vara till, dvs. modet att ta på sig denna oundvikliga ångest, har tre viktiga komponenter: modet att vara till som en del av en större helhet, modet att stå ensam och modet att acceptera faktum att vi leds av varats skapande makt, i vilken allt levande har del.

hft. 16:50

Axel Fredenholm

Så har jag hört

Nu föreligger femte upplagan av denna bok: överflödande rik på tankekorn, aforismer och levnadsråd. Här förenas västerländskt tänkande och österländsk visdom till en underbar helhet. En kund kom in i butiken för en tid sedan och köpte alla ex. som fanns Inne. "Detta är den bästa present jag kan tänka mig", sade hon.

hft. 9:40, Inb. 14:10

Tage Lindbom

Mellan himmel och jord

Den här föreliggande boken *Mellan himmel och jord* är liksom två tidigare av samme förf. ett debattinlägg av hög valör. Men denna gång lägger han inte vikten vid en kritik av människorskrikets falska frihets- och trötnarhetsförkunnelse, som endast visat sig leda till ett antagonistiskt kaos. Han går ett steg längre och har modet att lägga fram ett alternativ till den profana föreställningsvärlden, visa en väg, som under en högre makts ledning för till verklig sanning. I korta, laddade kapitel ställer han några väsentliga frågor: vem skall härskas, Gud eller människan, vad är tro och vad är vetande, vad är auktoritet och vad är frihet?

hft. 29:40

Övers. Signe Boye

Samtal med en ledare i andevärlden

Dessa samtal om ande, själ, intellekt och helande har givits i Stockholm 1942—44 av en medlem i det Vita Brödraskapet genom E. G. Urch (dipl. av Spiritualists' Union i London). Det är en givande bok, som mer än väl försvarar sin plats i de bokhyllor där sådan litteratur hör hemma.

hft. 9:40

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 - 113 51 Stockholm

Om implosion

En av de viktigaste frågorna i våra dagar är hur det alltmer växande energibehovet skall kunna täckas. Vår motoriserade tillvaro skattar hårt jordens oljeförråd, vilket dessutom även tas i anspråk för många andra ändamål. Också övriga fossila bränslen utnyttjas i en takt, som snart kommer att tömma förråden. Det är tydligt att dessa snart kommer att tryta. Vattenkraften kommer med nuvarande ökning av elkraftbehovet att snart också visa sig otillräcklig. Det är därför ej att förvånas över att världens vetenskapsmän med oro sett fram mot de sig alltmer hopande energiproblemen, och att de nu i atomkraften tycka sig se en räddning ur svårigheterna. Mer eller mindre optimistiska uttalanden ha gjorts i denna riktning. Genom atomkraftens fredliga utnyttjande skall obegränsade energimängder kunna framställas och även nya användningsområden anses öppna sig, t. ex. exploatering av främmande planeter, sterilisering av födoämnen genom gammastrålning, nya läkemetoder genom nya slag av bestrålning, reglerade mutationer varigenom nya arter skulle kunna skapas etc. Det finns dock å andra sidan forskare som allvarligt varnar för de fruktansvärda faror som även atomkraftens fredliga användning medför. Det gäller då främst den okontrollerbara strålningens farliga inverkan på arvmassan, men även andra verkningar av mera påtaglig natur. Sådana uttalanden ha gjorts av framstående forskare som Linus Pauling och Herman J. Müller i Amerika och Torbjörn Caspersson, Åke Gustafsson och Arvid Hedvall i Sverige. Dessa varningar ha dock drunknat i de entusiastiska uttalanden som gjorts av atomkraftens förespråkare, vilka oftast bagatellisera de påpekade riskerna, oftast med den från vetenskapligt håll så vanliga motiveeringen att "ingenting ännu kan bevisas". En viss negativism har också pådyvlats kritikererna, då de ju ej kunnat komma med någon annan positiv lösning av energiproblemet.

Ett undantag utgör den framställning av österrikaren Viktor Schaubergers upptäckt, som gives i en bok med titeln "Implosion statt Explosion" av Leopold Brandstätter, Linz 1955. Den redogör för en helt ny typ för energialstring, den s. k. implosionen. Vid första konfrontationen med bokens innehåll har kanske läsaren svårt att fatta innebörden, så helt främmande för nutida tekniskt tänkande är detta. Om man emellertid ger sig tid att noga gå igenom framställningen, så kan man sedan ej frigöra sig från känslan av att här föreligger något vida mer revolutionerande än upptäckten av atomkraften i dess nu konventionella form. Ty implosionen är tydligen också en frigörelse av atomkraft, men på ett biologiskt naturriktigt sätt. Här nedan skall ett försök göras att ge en sammanfattning av innehållet i boken.

I inledningen pekar författaren inträngande på de faror som atombombförsöken medföra för livet på jorden, och han manar alla ansvarskännande människor att förena sig i en protest mot dessa försök. Men han an-

ser dessutom hela vår "explosionsteknik" direkt skadlig, och att den även utan atomspärning med tiden kommer att medföra en förstörelse av livet på jorden genom den långsamma allt omfattande förgiftning av jord, luft och vatten som den för med sig. Men även andra degenererande krafter för denna teknik med sig. Alla våra kraftmaskiner drivas nämligen nästan uteslutande genom trycken energi. Änga alstras genom värmestegring och ångans expansion överföres sedan i mekaniskt arbete. Varje bensin-, gas- eller dieselmotor drives genom kontinuerliga explosioner. Principen är i samtliga fall alstrandet och frigörandet av expanderande krafter, vilka om de ej kontrolleras verka förstörande. Den resulterande rörelsen är genomgående axial-radikal, d. v. s. inifrån och utåt, centrifugalt. Denna rörelse medför degenererande reaktionskrafter, menar Schauberger, och han påpekar att den planetära rörelsen är den motsatta, d. v. s. radial-axial, utifrån och inåt, centripetalt och dessutom spiralformigt, vilket håller massan samman och utgör naturens rörelse för uppbyggande och förädling. Ett naturriktigt tekniskt huvudsyfte bör vara att endast använda sådana energiformer som stå i samklang med naturen och verka uppbyggande, istället för som nu uteslutande förstörande. Det finns i naturen endast en universell kraft, men den delar upp sig i en tryck- och en drag-(sug-)komponent. Var och en av dessa rörelseslag manifesteras på sitt särskilda sätt i naturen. I den riktiga avvägningen mellan dessa båda krafter ligger hemligheten. Ingen av dem kan undvaras, men om ett uppåtstigande och en förädling skall ske måste sugkomponenten tillåtas att överväga. Nu är det alltså tvärtom. Tryckkomponenten för till centrifugens friktion, temperaturstegring och gravitation — sugkomponenten däremot till centripetens, temperaturfall, friktionslöshet och levitation, d. v. s. övervinnande av tyngdkraften. Under det friktionen kan föra till glödhetta, förorsakar centripetens temperaturfall till det s. k. anomalietillståndet, som vid vatten ligger vid $+4^{\circ}\text{C}$.

Hittills har endast den förstnämnda rörelseformen utnyttjats. Den ligger också närmast till hands. Viktor Schauberger upptäckte den andra formen, vilken genom en av honom patentsökt anordning kan användas för alstring av energi på ett alldeles nytt sätt. Schauberger har nämligen med den planetära rörelsen som förebild konstruerat vad han kallar en "cykloid spiralkurva", vilken är den primära delen i hans implosionsmaskin. Om man nämligen av ett rör av viss bestämd legering och viss dimension formar en spiral överensstämmande med hans "spiralrymdkurva" och låter vatten eller luft spola igenom spiralen, som samtidigt roterar med ett visst varvtal, så kommer det strömmande mediet att nästan friktionslöst draga sig samman och samtidigt rotera kring sin mittaxel under specifik förtätning och avkylning. Det uppstår då ett, vad han kallar biologiskt vacuum, som underhåller

förloppet. Detta biologiska vacuum är en följd av diamagnetismen, som alstras av mediets spiralformade sammandragning, och som å sin sida ingenting annat är än en form av den s. k. eterkraften.

Denna spiral, den s. k. sugpropellern eller sugturbinen, kan sedan användas som en vanlig turbin i ett kraftverk. Gentemot nu använda turbiner presenterar den dock 700—800 % högre effekt, varigenom erforderliga vattenbyggnader blir betydligt enklare och billigare. Då de nuvarande turbintyperna därjämte slå sönder vattnets magnetiska livsaxel och medföra en ompolarisering av det som gör det sjukt, erbjuder sugturbinen även den fördelen att den regenererar vattnet, varigenom patogena bakterier ej trivas där.

Sugturbinen kan dock även inbyggas i ett mindre kraftaggregat, t. ex. Schaubergers modell för ett hemkraftverk. I denna är ett system av sugrör spiralformigt anbragta kring en kägelformad mantel och vid nedre ändan försedda med speciella munstycken. Denna rotor är försedd med en axel och innesluten i en behållare som är uppdelad i två, från varandra skilda rum, vilka endast stå i förbindelse genom ett yttre sugrör. Vattnet påfylls genom en ventil i övre behållaren och genom en startmotor sättes rotorn i rotation upp till en viss hastighet, som tydligen ligger över 1.200 varv/minut. Då detta varvtal är uppnått stänges ventilen, varigenom det hela slutet hermetiskt. Maskinen börjar nu rotera av sig själv genom att vattnet som vid starten suges genom rören blivit diarmagnetiskt laddat, varigenom det tidigare nämnda biologiska undertrycket uppstår och vattnets strömning genom rören automatiskt fortsätter. Vattnet rusar i rörets nedre ända ut genom munstyckena med en hastighet av 1.290 m/sek (vid nämnt varvtal). Genom att de bromsas upp av flänsarna på ett i undre rummet befintligt "turbinhjul" el. dyl. (hur denna detalj är utformad framgår ej klart av beskrivn.), som med sin axel står i förbindelse med en elektr. generator, kan elektr. kraft utvinnas. Det uppstår tydligen här en reaktionsverkan. Vid den nämnda hastigheten och med munstycksöppning av 1 mm avgives på utgående axeln en effekt av 17,9 hk pr sek. och liter. På en maskin med 1 m rotordiam. kan man få plats med 100 munstycken med vardera 3—6 öppningar. Om 600 öppningar inbyggas, så kan man vid rotorhastigheten 1.200 varv/min. erhålla en effekt av 10.740 hk eller 7.900 kW. En reaktor av motsvarande dimensioner beräknas avge 4.000 hk. Någon löpande vattentillförsel erfordras ej, utan först efter någon dags drift kan vattnet utbytas mot ett nytt. Det använda vattnet är dock regenererat och motsvarar ett hälsobringande källvatten, som t. o. m. har visat sig ha gynn samma verkningar på vissa slag av kräfta. Anledningen till att vattnet måste bytas är att det efter en tid blir så laddat med diamagnetism, att det ej låter sig sugas nedåt i spiralen.

Denna mindre anordning är också lämp-

Gikt

Denna sjukdom börjar i allmänhet med anfallsvis påkommande smärtor, som i regel börjar i stortårna eller knäna. Andra partier kan angripas så småningom. Anfällen kommer plötsligt och nästan uteslutande under natten med brännande, borrande smärtor. Den angripna delen visar efter ett anfall stark rodnad och mer eller mindre svullnad. Varje rörelse orsakar svåra smärtor. Någon feber kan förekomma. Under dagen går de akuta symtomerna nästan tillbaka men återkommer under natten med förnyad kraft. Detta tillstånd kan räcka några veckor. Under de första åren återkommer det onda vanligen inte så ofta. Det kan gå ett år emellan. Vid kronisk gikt återkommer perioderna med kortare mellanrum. Allt flera leder angripas och kritartade avlagringar bildas av urinsyrade salter i ledgångarna vilka orsaka s. k. giktknölar. Förtjockning av ledkapseln med åtföljande tilltagande styvhet följer vid kronisk gikt.

Det finns många orsaker till Gikt. En del naturläkeböcker anmäler att 50 % kan vara ärftliga anlag. Olämplig diet, rubbningar i ämnesomsättningen som följd av omåttlig-har också visat sig vara en bidragande orsak. Sjukdomen kompliceras ibland med sjukdomar i matsmältningsorganen, njurarna och huden. Män blir oftare angripna än kvinnor.

Botemedel

Den som vill offra något för att komma tillrätta med den här sjukdomen bör gå in för en kostomläggning. *Are Waerland* har visat en väg. I alla händelser måste kött-dieten bort från bordet, även bröd och frukt. Under själva anfällen för sängen intagas.

Motion i frisk luft (om det finns någon) kan vara välgörande.

Enbär är här ett medel som avleder urinsyran genom ökad urinsvöndring. Här får man vara försiktig, så att man inte över-

doserar. Tinktur eller extrakt är lättast att manövrera.

Vallörtrot lägger man rårvan på det värkande stället. Har man inte örten kan man använda tinktur. Den senare kan vara lämplig att även tas in — droppvis.

Homeopatin

har också en del att ge. Det är medel som äro värda att prövas. Men inga medel bota varaktigt, om man inte i samband med kuren ändrar livsbetingelserna och söker sig bort från det som en gång var sjukdomens orsak.

Här kommer några anvisningar å homeopatiska medel:

Abrotanum. Kronisk gikt med förtjockande ledkapslar, särskilt då fingrarna är angripna. Borrande smärtor i hjärtat. Trots god aptit är pat. utmärglad. Börja med låg pot.

Apis melif. Glänsande rodnad å angripna delar. Värst i stortån. Pat. känner lindring av kalla omslag. Akut gikt. D 200 kan försökas först.

Arnica mont. Utbredd inflammation med outhärliga smärtor. Stor ömhet i angripna delar. Tål inte att någon rör vid en. Låg pot., ofta intagningar till att börja med.

Benzoic acid. Gikt-smärtor, som flyttar sig från höger till vänster. Reumatisk gikt, som vanligen börjar i högra stortån. Smärtorna omväxla med hjärtklappning. Urinen har stark amoniakluk och avsätter röd botten-sats. Detta är ett av de bästa läkemedlen vid gikt och reumatism. Vid knölbildning i de små lederna verkar medlet tillsammans med *Ruta grava* upplösande. Låga potenser.

Berberis. Vid anlag för grus- och stenbildning (gall- och njursten). Skarpa smärtor strålar ut från njurtrakten i olika riktningar genom bäckenorganen, ofta nedefter låren. Urinen ljusröd, avlagrar mjölig botten-sats. Låga pot — vid stenbildning högpotenser.

Colchicum. Gikten angriper ett flertal leder, den ena efter den andra, men värst stortån och hälen. Sönderslitande smärtor med mörkröd svullnad. Mörk, obetydlig urinmängd. Illamående och äckel framkallad av matos. (20 dr av urtinkturen i ett glas vatten för omslag verkar lindrande). Stor utmattning och inre kyla är symptom, som utmärker *Colchicum*. D 30—200 är vanligast.

Digitalis. Urinavsöndringen starkt förminskad; upphör nästan fullständigt. Flera leder angripas samtidigt utan nämnvärd ömhet. Hjärtssjukdomar. Försök D 12, till att börja med.

Guaiacum. Överkänslighet för minsta värme. Angripna delar är styva, stela och sammandragna. Reumatiska gikt-smärtor i huvudet och ansiktet utstrålade till nacken. Smärtorna slutar ofta med stickningar. D 12, D 30.

Kali bichrom. Periodiska smärtor av brännande, skjutande karaktär. Gikt-smärtor i fingrarna. Styvhet i hela kroppen. Gikt efter blyförgiftning och hos öldrickare. Alla pot. kan komma till användning, från D 3 till CM.

Kali carb. Slitande, stickande smärtor i de små lederna. Medlet förebygger recidiv, enl. dr Axell. D 30 och högre, men skall ej tagas alltför ofta.

Kali sulph. Smärtorna flyttar sig från en led till en annan. Det förut angripna stället värker inte då ett nytt ställe angripes. Låga, och mellanpotenser.

Ledum pal. Sub-akut, särskilt hos alkoholister. Gikten börjar i fötterna och vandrar uppåt. Stortån öm och ansväld. Ömhet i fotsulorna. Gikt-nölar och förtjockning av lederna, särskilt de små, sämre av värme. Låga pot.

Lithium carb. Gikten angriper knäna. Smärtor i fotlederna och fotsulorna. Ömhet och ansvällning av fingrarnas yttersta leder. Urinmängden riklig. Urinsyra. Hjärtat oroligt; darrar vid varje sinnesrörelse. Kroppen ökar i vikt och volym. Medlet passar bäst för ljusa, feta personer.

Lycopodium. Kronisk gikt med gikt-nölar. Styvhet i leder och muskler. Fingerlederna inflammerade. Röd sand i urinen. het i mat och dryck. Kronisk blyförgiftning

ig som bil- och flygmotor. Den fungerar så gott som ljudlöst och uppnår ej högre temperatur än anomaliepunkten.

Implosionsmaskinen är dock svår att konstruera och bygga. Karaktäristiskt för denna är att den kopierar livets urform. Vid Schaubergers upptäckt spelar diamagnetismen den utslagsgivande rollen. Uppfinnaren fastslår att diamagnetismen uppstår då man vrider medier som t. ex. luft och vatten centripetalt i cykliska spiralrymdskurvor i hermetiskt tillslutet rum. När den nutida tekniken ej känner denna rörelseform, som dock förekommer i cykloner, tromber etc. kan den ej alstra diamagnetismen och alltså ej heller använda den i produktivt syfte. Hittills har tekniken endast använt paramagnetiska och centrifugala rörelseformer, varigenom dekadenta rörelseformer uppträda i naturen och stora livets uppbyggnad. Diamagnetismen verkar däremot uppbyggande och helande. Den är en eterisk atomenergi, den

egentliga livsenergien, som uppehåller och uppbygger hela det fysiska livet.

Ovanstående är i största korthet bokens innehåll, även om många andra intressanta uppgifter av utrymmesskal ej medtagits här. Första kontakten med dessa upplysningar verkar nog förbryllande. Här kommer den materialistiska synen till korta. En tekniker av den moderna skolan, som lärt att "vetenskapen har fastslagit det möjligas gränser", måste ju anse det hela som en sjuk hjärnas fantasier. Därför kan det behöva påpekas att det tyska överkommandot fann Schaubergers upptäckt så viktig, att den hemligstämplades och patentansökningshandlingarna beslagstogs. Då omedelbart därefter sammanbrottet kom, berövades han ritningar och försöksmodeller av de ryska och amerikanska besättningstrupperna, och själv sattes han under gendarmbevakning under ett helt år. Han släpptes sedan med hotet om att ånyo häktas om han fortsatte sina försök. Först

sedan Österrike åter blev fritt har han kun-nat fortsätta. Starka krafter motarbeta honom dock och spionage och stöldförsök förekomma. Han är mycket angelägen om att hans upptäckt ej skall nedtystas, vilket tydligen är vissa krafters intresse. Det är ju också tydligt att om denna upptäckt håller vad den lovar, kommer vår tillvaro att revolutioneras genom den. Lika tydligt borde det vara för varje tänkande människa, att om den nuvarande utvecklingen med råvaruförstörelse, luft-, vatten- och jordförgiftning får obehindrat fortsätta, så kommer tillvaron på jorden att bli outhärlig redan inom en mansålder. Endast den mest förhär-dade "vetenskapsfrälste" teknokrat kan påstå något annat.

(Ut artikeln "Implosion contra explosion" av Olof Axel Alexandersson SEKLET nr 4/1956.)

Gasbildning och dålig matsmältning. Pat. känner sig bättre av värme. Alla pot. kommer till användning.

Mangan acet. Vandrang gikt. Led efter led blir angräpn. Inflammationen glänsande och röd. Brännande smärtor runt lederna. Hälsenan förkortad. Låga pot.

Natr. mur. Knakande ljud i lederna och styvhet. Alltid frusen. Pat. känner sig sämre av att stå eller gå, bättre av värme. D 12 och högre pot.

Nux vom. Lämpligt för personer som föra ett stillasittande liv och som lider av trög mage, dålig matsmältning och klena nerver. D 6-30.

Pulsatilla. Försök först med låg pot.

Ruta grav. Gikt-knölarna och ömhet i alla kroppsdelar (lågpotens). Kroppen känns mörbultad (ta även Arnica). Vid smärtor i själva benstommen. Fötternas ben ömma och smärtsamma; pat. kan knappast stiga på fötterna.

Sabina. Gikt i samband med urineringsbesvär. Brännande smärtor, som angripa led efter led, särskilt händerna och stortårna. Stortån öm och svälld, röd och glänsande. Försämring av minsta beröring, motion och av värme. Tunghetskänsla i angräpn lemmar. Tilltagande feber framåt kvällen. D 30.

Staphisagria. Kronisk gikt hos äldre personer. D 30.

Urtica urens. Våldsamma giktanfäll i akut stadium. Särskilt fot- och handlederna angräpn. Börja med låg potens; D 6-30. Även tinktur eller extrakt är värt att pröva (brännässla).

Här uppräknade medel är enkelmedel. Till dem som tidigare prövat sammansatta medel kan jag nämna ur Madaus katalog:

Berberis mplx och **Urtica mplx** vid ihållande ledbesvär.

Ledum mplx och **Acid. benzoic**, om det är imflammatoriska symptom och dessa är särskilt framträdande.

Natrium carb. mplx vid känslighet för kyla och väta.

Slutligen

vill jag fästa uppmärksamheten på det värde en *fasta* har för att bota detta lidande. Men det är i *detta* fall en vanskelig sak att genomföra på egen hand. Man måste få hjälp av någon som förstår saken; helst söka komma in på något av våra hälsohem.

En kur med fosfatabl. har givit hjälp åt många.

H. B.

dr H. Anemüller

Diabetes och diabetesdiet

Boken ger klara anvisningar om sockersjukans förebyggande och ev. botande, med bl. a. fullvärdig hälsokost. Prof. Mehnert säger:

"Varje frisk människa kan prisa sig lycklig, om hon får en så sund och fullvärdig kost som den moderna diabetesdieten består av".

hft. 11:75

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 - 113 51 Stockholm

Sedan urminnes tider har människorna använt växterna som botemedel mot olika åkommor; man har tillrett örtteer och brukat droger för in- och utvärtes bruk. Ända in i vårt sekel spelade örtmedicin en stor roll. Det har visat sig att växterna innehåller olika verksamma ämnen. Ortagubben har avlockat en del växter deras läkande krafter och skrivit ner sina rön i denna bok. Växterna kan bryggas som teer, men finns numera också att tillgå i extrakter.

**Femte upplagan,
26:te tusendet, nu utkommen**

8:80

Fakta om Medicinalväxter

Författarna Michel Caron och Henry Clos Jouve ger i denna bok en kort beskrivning av drygt 200 medicinalväxter. Alla växter är avbildade i färgtryck.

Inb. 17:—

Martinus

Kosmiska lektioner

hft. 11:75, Inb. 17:65

Martinus

Den fullkomliga födan

hft. 5:90

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 - 113 51 Stockholm

Olof Thorborg

Fasteboken

I 15 kapitel ger boken en ingående översikt över fastan, när den kan tas, hur den skall genomföras och hur den skall brytas.

hft. 11:10

Ilse Clausnitzer

Tio vägar till hälsa

Makrobiotisk vägvisare till en biologisk helhetssyn för medveten utveckling av vår fysiska och psykiska hälsa och vitalitet till ett meningsfullt liv i hög ålder. Utrensning- och fastekurer, recept för en balanserad kost vid hälsa och sjukdom. Förord av Ralph Gieser, agronom och biolog. En mycket innehållsrik, 1 ten bok.

hft. 8:80

dr C. D. Jarvis

Folkmedicin

Boken är baserad på dr Jarvis 50-åriga praktik bland den ovanligt friska och långlivade befolkningen i bergstrakterna i Vermont, USA. Han har speciellt studerat dessa människors matvanor och kosthåll och därav dragit ytterst viktiga medicinska slutsatser. I sin tankeväckande bok klarlägger han orsakerna till befolkningens robusta hälsa och ger riktlinjer för behandlingen och förebyggandet av en lång rad sjukdomar.

Dr Jarvis' bok om vägen till en ny och bättre hälsa är fylld av oundgängliga råd för gammal och ung. Över 3 miljoner ex är sålda i USA, England, Norge, Danmark, Tyskland och Schweiz.

hft. 16:90

dr Signe Danielsson

Hälsa och livskraft

genom Kuhne-metoden med vattenbehandling och naturlig diet.

hft. 3:50

Florence Scovel Shinn

Hur man vinner livets spel

hft. 8:80

Dale Carnegie

Hur man övervinner bekymmer

"Det är en bra bok. De recept Carnegie meddelar är verkligen praktiskt användbara och förmodligen skulle vi litet till mans må betydligt bättre, om vi tillägnade oss och följde bara en liten del av hans goda råd", skrev Stockholms-Tidningen om boken en gång.

hft. 13:50, Inb. 19:30

Fiskarna

Solen har på sin kosmiska bana i Fiskarnas zodiaktecken börjat komma fram bakom horisonten. Trots att hennes strålar än faller ner på jorden och dess människor i en sned vinkel, så har hon dock åter, långsamt, mycket långsamt, börjat skänka oss nytt hopp om livets återkomst, pånyttfödelse och blomstring under Väduren, zodiakens första tecken, återfödelsens mäktiga djurkretssymbol. Fröet som låg där i jordens mörka inandöme under alla dessa kalla vintermånader börjar nu åter tränga fram mot ljuset, mot ett nytt vaknande och ett nytt liv, hand i hand med solen, den stora livskällan.

Snön som töar sugt girigt upp av marken, skänkande ny kraft åt det nya spirande livet där i marken, liksom både djur och mänskliga tycks vakna på nytt vid denna tid, om vi här blickar på själva den kosmiska livscykelns och ej på det mänskliga livets sista stadium i Fiskezodiakens tecken. (De som med uppmärksamhet följt denna astrologiska serie kommer ihåg att utvecklingen som hos växten motsvarar tolv månader i det mänskliga livet är liktydigt med sju år samt att människans livslängd består av tolv sådana sjuårsperioder, då våra kroppsceller blir förnyade vart sjunde år) Växten själv (och här menar vi då den fleråriga växtens levnadsväg, såsom buskar och träd) uppvisar ju också sju utvecklingsstadier ovanför livshorisonten, d.v.s. fr. o. m. Väduren t. o. m. Vågen, och fem stadier i underjordens sköte, d.v.s. från Skorpionen fram till Fiskarna. Prof. Hans Sterneder talar om en Gudagnista som under Fiskarnas zodiaktecken förenar sig med materien, för att i Väduren träda fram synligen ur mörkret, såsom solen, den stora livskällan, därmed avslutar en kosmisk cyklus och inleder en ny — återfödelsen eller reinkarnationen.

Hos växten inträder döden under Skorpionen, uppståndelsen under Stenbocken (vid jultiden) och, som redan antytts, födelsen under Väduren. Såsom solen således inte har dött under den tiden vi nordbor ej kan se den och den bara har försvunnit bakom horisonten för oss, för att på annat håll skänka djuren, växterna och människorna nytt liv, så har ej heller växten under den mörka tiden dött bort utan gror vidare — t. ex i form av ett frö — eller, i en mångårig växt, genom savens sjunkande och återstigande på våren.

Prof. Hans Sterneder har, som vi såg vid vår betraktelse om Stenbockens tecken, hävdade att vår kalender egentligen borde börja med den 21 mars, d.v.s. med vårdagsjämningen, och icke med januari månad och att den 1 januari är ett av människan felaktigt fixerat och helt missvisande datum att börja ett nytt år med, då detta datum inte finner någon som helst kosmisk förankring, varken genom solens bana eller växtens liv. Den 21 december, vintersolståndsdagen, trots att det ännu är osynligt för oss, är däremot vändpunkten då solen börjar stiga ur sin kosmiska grav och börjar att födas på nytt, m. a. o.

bryter fram ur dödens mörka rike och lyfter på gravplattan, skiljelinjen mellan liv och död.

I en utveckling där Skorpionen motsvarar döden och Skytten nedstigandet till mörkrets rike kännetecknar Stenbocken återuppståndelsen — solens och andens återuppståndelse. Om vi nu gör ett försök att placera Jesu liv in i detta jord-kosmiska schema, skall det således betyda att Jesus föddes vid tiden för vårdagsjämningen och att han dog under Skorpionens tecken (då vi ju fortfarande på Allhelgonadagen brukar sörja våra döda) torde hans uppståndelse ha ägt rum den 21 december, vilket även motsvarar det faktum att de första kristna församlingarna under de tre första århundradena efter Jesu död brukade fira hans födelsedag i mars månad och ej i december. Detta visar att man i urkristendomen ännu identifierade livets stora kosmiska rytm med Kristi levnad. Man glädde sig åt hans födelse vid vårtiden, då hela naturen vaknade och firade hans uppståndelse vid jultiden, då ju även solen återuppstod ur sin grav, således slutande den stora livscykelns.

Men vad är det då Fiskarna skall symbolisera? frågar läsaren sig nu. Man kunde ju förstå symboliken i tecken som Väduren, Oxen och Lejonet exempelvis, men vad måtte då en fisk kunna symbolisera i zodiakens kosmiska språk?

Symboltydningen

Vi skall därför, till att börja med, åter låta prof. Sterneders genialiska tolkning bjuda oss nyckeln härtil.

Fiskarnas symbol är, som vi här ovan ser, sammansatt av två mot varandra stående halvbågar, förenade med ett tvärstreck som skär genom mitten av dessa båghalvor. Medan den ena halvbågen öppnar sig åt vänster gör den andra det åt höger. Och vad torde då dessa halvbågar ha gemensamt med fiskar? Och varför är de vända mot varandra? Skall då den ena känneteckna någonting negativt och den andra något positivt? Såsom liv och död möjligtvis? Ja, tittar vi närmare på saken och sätter vi in dessa två halvbågar i zodiakringens tolfte fält så ser vi att den åt vänster öppna halvbågen av symbolen vetter mot Vattumannens tecken medan den högra halvbågen riktar sig mot vårt nästa tecken, Väduren. Och, då Fiskarna faktiskt är zodiakens sista symbol, förhåller det sig faktiskt så att detta tecken bildar en skiljemur mellan det gamla och det nya, döden och det på nytt spirande livet. Tecknet är alltså ett slags bro mellan död och liv. Och bindestrecket, som förenar de två båghalvorna? Bindestrecket är, som Sterneder så bildrikt uttrycker sig, "gudagnistans livsväg", gnistan som för det eviga livet vidare från döden till ett nytt liv, såsom hinduernas Brahman, den eviga själen, som går från Atman till Atman, en individuell själ till en annan. Utrymmet mellan de två båghalvorna, bindestrecket, kännetecknar således

även den andliga världen som råder mellan liv och död samt död och liv.

Då emellertid Fiskarnas tecken är det sista i zodiaken och således i första hand i högre grad torde känneteckna döendet, döden, än livets nya uppblomstring under Vädurens symbol, kan man nu fråga sig hur det överhuvudtaget kan ske, att ett nytt liv åter spirar fram ur en hinsides värld, då ju bindestrecket mellan dödsporten till vänster och livsporten åt höger i detta fall inte kan vara någonting annat än själva dödsriket, hinsidesvärlden. Ja, här kommer vi då fram till ett av de verkliga stora frågorna i det mänskliga livet, en fråga som alla denna jordens stora kämpat med och försökt att ge ett svar på, en Jesus, en Buddha, Sokrates och Laotse, för att bara nämna några av de största och inte här anföra all den mångfald av mystiker som under livslånga studier befattat sig med denna fråga, en Juan de la Cruz, Teresa av Avila, Jakob Böhme, Suso och Mäster Eckehard. Eller i vår moderna tid en framstående forskare som Rudolf Steiner respektive spiritualisternas sammanlänkande insats mellan livs- och dödsriket. Rent andligen sett kunde i detta sammanhang Goethes ord anföras: "Und so lang du dies nicht hast, dieses Stirb und Werde, bist du nur ein trüber Gast auf der dunklen Erde". ("Du som ej fått erfara meningen med orden: dö och bliv! en främling blott är på dunkla jorden"), d.v.s. människan skall, redan medan hon ännu finns till, medan hon ännu lever, ständigt andligen födas på nytt, ständigt förnya sig, därmed i sitt eget liv förverkligande livets höga lag om den eviga återfödelsen. Och det är denna höga återfödelse — och utvecklingslag — vi också här försökt tyda under alla dessa våra astrologiska betraktelser hittills, från tecken till tecken, en andlig väg som kunde hjälpa människan stiga uppåt, från det rent materiella stadiet, från det djuriska, mot humanitas, etiken och ett högre liv, således förverkligande sig själv, meningen med sitt liv, som består i att stiga, växa och att bli till välsignelse för sin medmänniska, sin broder.

Mytologin

Blickar vi på det som myterna hos de enskilda folken världen över har att säga och på symbolismen i samband med Fiskarnas zodiaktecken så finner vi även här en djup överensstämmelse, trots i många fall betydelsefulla avstånd från land till land och kontinent till kontinent, avstånd som i dessa fjärran tider måste ha varit avsevärt större än på våra dagar, där reoplan kan förbinda en världsdel med en annan på några få timmar.

Även om några folkslag i stället för Fiskarna kännetecknade denna zodiakperiod med ormar, krokodiler eller t. o. m. grodor, så ser vi, trots detta, mera sinsemellan överensstämmande faktorer i själva myterna än det som kunde skilja dem.

Sumer, Babylon och Chaldäa

Vi skall även i detta fall först kasta en blick på det som Sumer, Akkad och Babylon haft att säga i samband med den mytologiska symboltydningen av Fiskarnas zodiaktecken.

Sumerernas vattengudom Ea bär, såsom det på senare tid var fallet hos assyrerna, en fisk på sin rygg, så att slutligen Ea och fisken blev till en symbol. Fisken och vattnet

var således båda två symboler för livets stora källa, såsom man ju även senare, i Bibeln, symboliskt talade om en val i vars buk Jonas levde, människan som skapats av havet. Fisken var ju, som vi minns av Bibeln, det första djuret som skapades. Och Jonas hade, som det berättas i den gammaljudiska Kabbalan, av valen satts i land i närheten av staden Jaffa. "Och Elohim sade: låt vattnet i övermått alstra rörliga varelser som äger liv..." Visdomen, påpekade kaldéerna, kom från himmelen till människan i form av en fisk... Ea-Oannes var, enligt deras sägner, den första förnuftbegåvade varelsen och vi vet, av en gammalkaldeisk stele, att denna Ea-Oannes brukade avbildas till den ena hälften som människa och till den andra som fisk. Vattumannen var ju en symbol för vattnet, urhavet, och ur detta urhav, där fiskarna hade sin hemvist, steg under evolutionens gång (om vi nu här skall följa Darwin och Haeckel) den första människan i land. Sumerernas och babylonernas vattengudom Ea blev därmed grunden för allt vidare liv såväl i urhavet som på jorden.

Och denna fisk finner vi, såsom vi mött den i Chaldäa, även avbildad hos sumererna och babylonerna. Babylonierna brukade kalla fiskarna för zibbati. Och det i de flesta fallen två fiskar som var förbundna med varandra! Här känner vi tydligen igen Fiskarnas zodiaksymbol själv.

På en annan babylonsk symbol, som visar oss gudinnan Anunitus fisk, ser vi en människa stående på fiskens rygg, således även här symboliserande människans skapelse ur en fisk, och på en amulett av greko-skytisk härkomst från det sjätte seklet f.Kr. ser vi Sinuntu, en annan helig babylonsk fisktyp, som hittats vid utgrävningar i Vetttersfelde, Sachsen, Tyskland, och därmed tyder på de långa färdvägar dylika föremål ofta kunde uppvisa under dessa så fjärran liggande tider. Babylonierna hade slutligen ännu en fiskgudinna som kallades för Ninua och som blev grunden till namnet för den berömda staden Ninive. Och Ninua betyder "Fiskarnas zodiakhus", äger alltså en rent astrologisk grund.

Men babylonierna och sumererna avbildade inte bara enskilda fiskar, utan i många fall även två, d.v.s. själva zodiaksymbolen, där en fisk kännetecknade livet och den andra döden. Detta ser vi tydligen på den s. k. Labartu-amuletten, en härlig symbol för Fiskarna, där vi ser en människa ligga på sin dödsbädd omgiven av två upprättstående fiskar — livs- och dödsfisken. Människan befinner sig på denna avbildning m. a. o. svävade mellan liv och död resp. tvärtom, mellan död och ett nytt liv, en återuppståndelse.

På en gammalbabylonsk stjärnkalender finner vi två fiskar, varav en är avbildad med vingar och skall symbolisera fiskens möjlighet att lyfta sig ur vattnet, d.v.s. pånyttfödelsens princip.

Egypten

I den egyptiska mytologin talar man om Osiris, solguden, vars fallos hade slukats av en fisk, för att sedan åter bli pånyttfödd som Osiris, och i Abydos, Osiris högsta helgedom, tillbedjande en helig Abydos-fisk, medan Isis, Osiris' maka, tillsammans med sin son Horus förvandlades till fiskar. Här upplever vi således i den egyptiska myten såväl döden och pånyttfödelsen i fiskens gestalt.

Syrien

I Syrien talar mytologin om två fiskar som funnit ett stort ägg i Eufrat-floden. Ägget rullades av fisken till stranden, varefter en duva ruvade på ägget. Och ut ur ägget kom Derketo, syriernas stora gudinna, som motsvarar grekernas Afrodite eller romarnas Venus. Astronomen förklarar myten därmed att Fiskarnas stjärnbild vid sin undergång på firmamentet lyfter upp Jungfrun, som här jämställs med gudinnan Derketo resp. Venus, för vilken ju, som bekant, duvan var helig, då ju planeten Venus hade sin upphöjning i Fiskarnas stjärnbild. Syriernas gudinna Derketo brukade man tidigare smycka skeppens bog med, för att genom henne få gudarnas beskydd på fjärran resor över haven. Romaren Ovidius berättar att Venus och hennes son Cupido, för att undgå Tyfons plötsliga angrepp, hade kastat sig i Eufrat och att två fiskar som räddat dem som tack härför hade placerats upp på himlavalvet.

Grekland

På en arkaisk vas i Boeotien ser vi en kvinna avbildad hos vilken underlivet och benen har ersatts av en stor fisk, som å sin sida tycks tyda på livets uppkomst ur havet, alltså fisken som en fruktbarsymbol. Vasen tillverkades omkring år 700 f.Kr. Forskarna har velat tyda kvinnan som Andromeda, på stjärnhimlen, alltså astronomiskt. (Grekerna har även i andra sammanhang avbildat kvinnliga gestalter med en fisksvans, så exempelvis Artemis Eurynome av Phigalia, och de har slutligen i en del konstverk t. o. m. avbildat havsguden Glaukos med den ena hälften som en fisk och den andra som människa.

En annan grekisk myt talar om Danae, Akrisios' dotter, som älskades av gudafadern Zevs. Akrisios hade blivit spådd att hans dotterson en dag skulle ta livet av honom och, för att undvika detta, låste han in Danae i ett koppartorn och lät sina vakter strängt bevaka henne. Men Zevs, hennes älskare, förvandlade sig i ett guldregn och trängde genom en taköppning av huset fram till sin älskade, som sedan fick en son med honom. För att undvika att hemligheten upptäcktes lät Zevs lägga Danae och hennes son i en kista, som sänktes i havet. När kistan någon tid senare av en storm sköljdes upp på stranden av ön Seriphus rördes Dictys, öns härskare, till en sådan grad av de bäge olyckligas skönhet att han tog upp dem och lät dem stanna på ön. Danaes son hette Perseus. Och det var Perseus som kom att taga upp striden med gorgonerna, bl. a. gorgonen Medusa, vars huvud han högg av. Och Medusa å sin sida var dotter till Phorkys, en son till Neptunus, havets gudom. Perseus dräpte, som oraklet hade spått, sedan även Akrisios med en gyllene diskus. Hela legenden tolkas som ett förhållande av det nya livet ute i naturen. Perseus, den unga vårens symbol, dödar det gamla livet, Akrisios, med hjälp av solens gyllene skiva...

I den senminoiska borgen Tiryns på Peloponnesos finner vi två delfiner avbildade så, att de, med svansarna upptvända, ligger rygg mot rygg, och där deras ryggenor, nästan rörande vid varandra, tycks bilda en förenande länk mellan djuren, alltså nästan på samma sätt som vi upplever i Fiskarnas

zodiakideogram. Då delfinen ju är ett däggdjur som kännetecknas av sina hopp, ut mot rymden, är den ju synnerligen lämplig som en symbol för det som Fiskarnas zodiaktecken skall karaktärisera — flykten ur materien mot luften, den andliga världen. Delfinen blir genom dessa sina hopp till en symbol för materiens övervinnande och strävan mot en pånyttfödelse. Liknande delfinavbildningar finner vi också på Kreta, i en fresk i palatset i Knossos, där vi på liknande sätt möter två delfiner.

De som besökt Nationalmuséet i Aten kommer ihåg den vackra statyn av Pojken och delfinen. Även i detta fall möter vi således delfinen som en räddare, från döden, till ett nytt, fortsatt liv. Ett tarentinskt mynt som visar oss Taras på delfinen, symboliserar samma slags livräddning.

När vi betraktar dessa delfinsymboler, i kombination med en människa, är det inte svårt att föreställa sig varför solguden Apollons heliga ort just har döpts till Delfi. Solen, som varje kväll på nytt försjunker i havets djup, måste för att åter kunna komma upp till horisonten äga en delfins förmåga att lyfta sig ur vågorna, ur vattnets element. En Homerisk hymn, tillägnad den pytiske Apollon, återger samma symbolik — här talar diktaren till oss om Phoibos Apollon som i delfingestalt dyker fram ur havet. Och Apollon har ju, som bekant, hos Homeros själv betecknat sig som en delfinier. "Kalla mig, tillbedjande, för en delfinier." Såväl ionierna som dorerna har ju under långa tider även dyrkat Apollon under namnet Delphinios. Apollon-Delphionios dyrkades förutom i Delfi och Knossos även i Miletos och Messala, bl. a.

I betraktande av denna sin roll som livräddare har delfinen även dyrkats som en återuppväckare från de döda. I denna egenskap möter vi delfinen hos Hesiod, vars lik enligt sägnen bärgades ur havets djup av en delfin.

Etruskerna

Etruskerna har övertagit denna delfinkult från grekerna. Delfinen var för dem, som vi nu vet av många etruskiska gravmålningar (bl. a. den berömda väggmålningen i Tomba del Tifone i Tarquinia, av Tomba della cacciata e pesca, Tomba del Tifone) en symbol för människans återuppståndelse från döden, d.v.s. så som den pytagoreiska orfismen har talat om. Hand i hand med denna delfinsymbolism om en återfödelse och uppståndelse kan här även omnämnas att den berömda hellenisten prof. Karl Kerényi i sin bok "Einführung in das Wesen der Mythologie (Introduktion till mytologins väsen) har jämfört namnet för delfinen med ordet för livmoder (delfos), där ju det ideologiska släktskapet är uppenbart — delfinen som livgivare.

Norden

Slutligen kan här även det finska eposet Kalevala omnämnas, där vi möter Väinämöinen spelande på sin harpa. Han spelade så skönt att till och med själva solen och månen kom för att njuta av hans klanger. Nu uppenbarar sig Louhi och gömmer dessa himlakroppar i ett berg, för att därpå även röva bort elden från Kalevalas härdar. Nu beslutar Ukko, himlaguden, att framställa en gnista som skapar en ny sol och en ny

måne. Väinämöinen går ut för att leta efter den himmelska elden och erfar att den svalts av en fisk som han nu försöker fånga. Av gnistan, elden, som Väinämöinen efter långt sökande äntligen funnit i en gädda smider nu smeden Ilmarinen en ny sol och en ny måne. Och, som det står i Kalevalas fyrtiononde sång:

Gamle trygge Väinämöinen
träder genast ut på gården,
riktar blickarna mot rymden;
månen och solen ha båda
stigit upp på fästet; ljuset
härskar såsom förr på himlen.
Gamle Väinämöinen griper
nu till orda, yttrar detta:
Hell dig, gyllne dag som ljusnar;
hell dig, sol som åter stiger!
Ljuva sol, som lik en gyllne
gök ur bergets gömma flugit!
Till din forna bana steg du
för att åter börja färden.
Stig allt framgent varje morgon,
giv oss hälsa, giv oss välstånd.
Måtte du din väg få vandra
välbehållen, måtte banans
båge vackert och i glädje
sluta sig, när kvällen kommer!

Efter mörkrets välde lyser nu åter solen "såsom förr på himlen" och solen börjar åter stiga, vandra på sin forna bana, börjar åter färden, välsignad av gudar och av människan.

"Hel dig, gyllne dag som ljusnar
hell dig, sol som åter stiger."

Det eviga kretsloppet är avslutat i Fiskarnas tecken för att i Fiskarnas tecken åter börja stiga på sin forna bana...

Vi skulle här ännu kunna anföra många ytterligare exempel ur de olika folkens mytologi i samband med Fiskarnas zodiaktecken, som i vissa fall, såsom vi sett hos grekerna i en delfins gestalt, i det som avser fiskens eller däggdjurets art, kan skifta från land till land, men som i sin grundläggande symbolism dock allesammans innebär mytologiska idéer. Så är det i Central-Amerika en groda (hos Mayafolket i Yucatan hyllades den under namnet "much", ett ord som samtidigt även kännetecknar livmodern hos en kvinna), på Bali i Indonesien en krokodil, hos en del andra folkstammar en orm, en val eller en padda, men i alla dessa fall är det, som vi ser, alltid tal om djur som lever i vattnet såväl som på land, så att vattnet och luften, materien och anden i en högre mening, alltid föreligger, och därmed symbolen om uppståndelsen, livets och solens återfödelse ur vinterns, mörkrets, materiens och dödens rike.

Den under Fiskarnas zodiaktecken föddes karaktär

De under detta tecken födda kännetecknas av en stark intuition. De är sensitiva naturer, känslofulla gentemot sina medmänniskor, omtänksamma och omsorgsfulla. Att bereda andra människor glädje är karaktéristiskt för Fiskennaturen. Deras godhet låter dem ofta glömma bort sig själva så att de kan giva bort allt de äger. De älskar allt som är skönt, både hos människan och i naturen

och är alltid villiga sträcka ut en hand till den som är hjälplös och svag. Men just p. g. a. vattnets skiftande natur anses också Fiskennaturen vara rastlös, ofta obeslutsamma och t. o. m. präglade av rädsla. Och, såsom havet är ändlöst vid och det vid horisonten förenar sig med himlen är också Fiskennaturen känd för sin idealism, med blicken riktad mot den blåa rymden, mot firmamentet. Denna bortvändhet gör de under detta tecken födda ofta till tragiska gestalter som ofta har "ödet" mot sig. Det finns astrologer som i detta sammanhang gärna omnämner Kristi tragiska liv, han som levde i Fiskens tecken vilket vi kan finna i den fornkristna konsten och i de romerska katakomberna där cesarerna höll dem fängslade till den dag då de skulle offeras åt de vilda djuren där uppe i arenan.

Den under Fiskarnas zodiaktecken födde har uppnått det sista stadiet av sin jordiska bana. Han är ensam, tänker mycket på det som en dag skall komma på den andra sidan, och förebereder sig till ett nytt liv, livet efter detta. Människan står vid porten till det okända. Det gäller att vara förberedd, att lämna allt det jordiska, allt det materiella som hittills omgivit henne, efter och bakom sig, att bli ren, upplysa sin omgivning med all den erfarenhet livet skänkt henne, ja, nu gäller det att bli en helande natur, därmed uppfyllande livets högsta mål.

Astrologi — en steg mot självförverkligande

Med Fiskarna har våra betraktelser över den astrologiska djurkretsen nått sitt slut. I människans liv motsvarar tecknet åren mellan 77 till 84 år: "Vårt liv varar i sjuttio år eller åttio år, om det bliver långt; och när det är som bäst, är det möda och fåfänglighet, ty det går snart förbi, liksom flöge vi bort", säger Bibeln (Psaltaren 90:10), som således, i stora drag, motsvarar den astrologiska livslängden. Den moderna läkekons-ten å sin sida talar om att cellerna i den mänskliga kroppen förnyas vart sjunde år. Detta motsvarar m. a. o. tolv förvandlingar i vårt liv, liksom naturen å sin sida under årets gång upplever tolv utvecklings- och förfallsteg, omfattande en årscyklus, och såsom slutligen även växten går igenom tolv utvecklingsstadier under ett år, vilket framgått av våra betraktelser under de elva föregående zodiaktecknen.

Vi delade solens kosmiska bana i tolv lika långa delar, tolv solstånd, och försåg varje solstånd med ett zodiaktecken. Vi har sett hur träffande dessa tecken överensstämmer med livets, såväl det mänskliga som växternas eviga kosmiska rytm. Det som hos växten dröjde en månad motsvarade i det mänskliga livet sju år, från födelsen till döden och därifrån till en ny födelse igen. Vi har även sett att talet tolv som hela denna kosmiska rytm baserades på hos många folk i många kulturer, myter och religioner, alltid har varit ett heligt tal. Och vi har slutligen sett den fascinerande överensstämmelsen mellan zodiakbilderna och människans och växtens livsperioder. Solen har i båda fallen varit det stora kosmiska uret. Och det var, slutligen, solen som gav oss nyckeln till livets stora mysterium, bildande källan för såväl det fysiska som det andliga livet. Solens tolv hus under ett år motsvarade helt växtens tolv utvecklingsstadier här på jor-

den såväl som det mänskliga livets tolv stora utvecklingsstadier från födelsen till döden, för att sedan, liksom växten, återfödas på nytt, således skapande ett evigt liv, kroppsligt och andligt sett.

Vad vi i denna astrologiska översikt dessutom försökt klarlägga är, att man faktiskt kan taga astrologin till en steg på vilken människan är i stånd att stiga högre och högre, mot ett ständigt växande förändliggande. Vi har sett att många av oss, som ännu ej kommit till en insikt om de stora möjligheter astrologin här kan erbjuda, faktiskt stannar på en av den astrologiska zodiakens första trappsteg, vare sig det nu är Väduren eller Oxen, och att många, ja, de flesta, p. g. a. att de ej brytt sig om att finna nyckeln till zodiakens höga andliga mening, aldrig kommer fram till den andliga nivå som exempelvis motsvarar Vågen eller Skytten, Lejonet eller Vattumannen. Men det har lika tydligt i dessa betraktelser framgått att människan äger alla möjligheter och kan uppnå även de högsta stadier av andlighet, förändliggande, kan bli till en läkande källa för sin broder, kan bli helig, helande, kan bli en gudomlig kraft.

Greve Arnold Keyserling, vars sällsynta på det bästa i occidental och orientalisk visdom byggande filosofiska system vi i denna studie framhåvt, har, som påpekats, betonat att, "astrologin uppvisar ramen för en möjlig utveckling, är således någonting vi kan uppfylla, icke någonting kausalt determinerande", en tankegång som i många avseenden är identisk med prof. Hans Sterneders astrologiska världsbild. Det är egendomligt att de två personligheter som, helt oberoende av varandra, individuellt skapat sina på astrologi byggande kosmiskt-filosofiska system, båda har sin hemvist i det lilla Österrike i Europas hjärta, varvid den förstnämnde i alla avseenden torde kunna betecknas som en kosmopolit, med en alla filosofiskt-psykologiskt-religiöst-kulturella system omfattande kunskap och genialitet, medan den andre är en i huvudsak jord- och naturförbunden människa, som funnit sin förankring i kosmisk visdom genom kontakten med de små och näraliggande tingen — en blomma på en alpbäng, livshungern och livsglädjen i en enkel bergsbondes lysande ögon eller en masks magisk-mystiska väg från jordens mörker till dagsljuset — den i all sin färgprakt mot solen och kosmos flygande fjärilen.

Frithjof Hallman

Ett av de mest fascinerande medler
som verkat i vår tid var

INDRIDI INRIDASSON

Om alla fenomen som kom genom
detta medium har professorn vid
lands universitet Haraldur Nielsson
skrivit i sin bok

KYRKAN OCH DEN PSYKISKA FORSKNINGEN

Kr. 5:30

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Max Tau

En liten människa hatar, en stor däremot äger förmågan att förlåta. Och: ju större den förlåtande förmågan är hos en människa, desto större är hon också som människa. Det erfordras speciella själsegenskaper för att förlåta. Hatet är förknippat med den primitiva människotypen, en människa hos vilken anden och själen ännu lever i ett omedvetet, outvecklat tillstånd. Den hatfulla människan kan därför väl jämföras med ett blodgirigt rovdjur. Ja: det är lättare att hata än att förlåta, lättare att riva ner än att bygga upp, lättare att slå ett sår än att läka det.

Har man misshandlats av en annan människa till en sådan grad att ens existens hotas, hela ens egendom frantages oss, har man förklarats till rättslös som inte har någon nåd att förvänta, någon skoning, bara förföljelse, bara hat, ja, till och med döden, då brukar hos de flesta av dem som drabbats hatet ej längre vara fjärran, hatet mot förföljaren, plågoanden, den mänskliga besten som ej känner till någon förskoning mot sitt offer.

Max Tau blev till ett sådant offer, ett av de många. Det måste vara svårt, ändlöst svårt att sätta sig in i tankarna hos en människa vars eget hemland plötsligen blivit fientligt sinnat mot en, i synnerhet när man i en sådan grad som Max Tau från sin tidigaste barndom älskat sin hembygd, sitt fosterland, dess människor och höga kultur. Hatet hade en dag bränt ner kyrkan han brukade besöka, hatet hade frantagit honom rättigheten att uttrycka sina tankar, hatet hade skickat hans älskade moder in i döden och hans syster till ett slavarbetsläger någonstans österut utan att han visste var hon befann sig. Ja, hatet höll på att strypa honom själv. Han kunde helt enkelt ej längre andas i denna atmosfär av hat och sökte, som många, många andra att fly från sitt fosterland.

För dem som ännu inte vet vem Max Tau är, vad han utträttat för sina medmänniskor, kulturen och världen, vill vi här försöka göra en skiss av hans levnads väg, i förhoppning om att därigenom för en och annan läsare ge nyckeln till en inte bara i vår tid säregen personlighet — en man med ett stort hjärta och en stor själ — vars like det, tyvärr, inte funnits alltför många av.

Barndom och ungdom

Max Tau föddes i Beuthen (Oberschlesien) den 19 januari år 1897, i ett länsskap där inte bara myllan är svart utan även himlen — av all den rök som de många skorstenarna blåser ut i rymden och av sotet från de talrika kolgruvorna. "Om morgnarna såg jag röken stiga upp ur masugnarna. Den lade en dimslöja över landet. I en sådan dimma låg mitt liv framför mig, och jag var mången gång rädd att inte kunna klara det", skriver Tau, då han blickar tillbaka på dessa barndomsår. Då kändes besöken hos farfar, i de djupa ostpreussiska skogarna, de vida sädesfälten och de många himmelblå sjöarna

alltid som resor till en annan värld, en värld av skönhet dit man under de långa mörka skolåren ständigt längtade tillbaka till. Men så var också gossens farfar inte vilken farfar som helst, nej, denne man var, som Max Tau senare uttryckte sig, en som "bar livets visdom i sig".

När en gång, under en av gossens sommarvistelser på farfars gård, en hund hade körts ihjäl, ordnade pojken en begravning för den lilla stackaren. Trots att många av de vuxna runtomkring log åt ett sådant påhitt och trots att många barn samlat sig höll Max, som då ännu var så liten att han inte ens riktigt lärt sig att tala, ett begravningstal över det lilla trafikoffret. Den ende av de vuxna som inte skrattade var farfar. Nej, han blickade djupare än de andra, han var en som såg längre än de, byggande på ett långt livs erfarenhet. "Jag gläder mig," sade han vid det tillfället till gossen, "du har visat mod... Jag tror på dig. Himmelen har skänkt dig någonting stort: du kommer alltid på nytt att kunna förundra dig..." Farfar måste faktiskt ha sett saker och ting som den lille pojken ännu inte kunde ha en aning om. Mod och konsten att förundras... Och hur rätt skulle han ej få i denna profetia! Det blev faktiskt två egenskaper som senare i hög grad skulle präglade hela Max Taus personlighet, karaktärsdrag som således redan hade legat i barnets vagga. Och denna lilla gosse behövde mod, mycket mod, för att överhuvudtaget kunna leva, så spinkig som han var när han kom till denna värld. "Ingen gav någonting för mitt liv, när jag föddes," skrev Tau i sin självbiografi. "Den lilla, svagt andande kroppen lades in i en cigarrlåda, som stoppades in i bakugnen... När jag verkligen började skrika, verkade det nästan som ett under. Men döden skulle ännu under en lång tid stå mig närmare än livet. Sjukdomar präglade mina första år. Det kom svåra stunder och nätter, det kom dagar då jag bara låg där apatisk, då mina krafter inte räckte till..." De små krokiga benen och det alltid snett ligande lilla huvudet lät gossen ofta slå in på bigator, för att inte möta någon annan människa. "Jag var rädd för människornas medlidsamma blickar och ord," säger han.

Men som ofta brukar vara fallet hos alla dem som på ett eller annat sätt redan från sina första dagar fått det svårare att leva än de andra, svårare att hävda sig i livets ofta skoningslösa kamp, hade också lille Max Tau, som vi såg i scenen om hundbegravningen, fått egenskaper med på vägen som skulle bilda en motvikt mot hans fysiska svaghet. Och det var, förutom ett medfött mod och konsten att, trots livets ofta mångalunda hårda, skoningslösa sidor, kunna förundras, häpnat över all den skönhet som finns till vid sidan om smutsen, nesligheten och det fula, den höga konsten att lyssna och att redan från tidigaste dagar minnas händelser, upplevelser och ord, ord som ofta skulle visa sig vägledande för hela hans

framtid. Ett av dessa ord, uttalat av den vise farfadern, var: "Hur vacker är inte världen! Om människorna bara ville se. Hur vacker den kunde vara för var och en, om han bara hade tillräckligt med kärlek, för att i sin broder, sin nästa, bringa allting till blomstring. Ingenting frodas utan uppmuntran. Det goda ordet, som kommer från hjärtat, låter det bästa i människan växa till sig. Försök därför, mitt barn, att se det bästa överallt. Det finns ingenting som kan hjälpa dig mera än det." Dessa ord hade här fallit i en jordmån där de en del år senare faktiskt skulle växa sig till en källa av samma visdom som den gamle mannens, denna patriark med sina lysande blå ögon och det stora vita skägget, då i enkla ord försökte skänka sitt barnbarn med på livets väg. Denna gosse ägde en vägvisare som de flesta människor även under en lång levnads vandring aldrig stöter på, då visdom ju ej är någonting som växer på träden, utan en makt som bara få välsignats med till mänsklighetens fromma.

På det viset växte gossen upp i en värld som han ständigt fick uppleva två sidor av — den sotiga och dimmiga industrimiljön om de långa mörka vintrarna och den klara, rena och ljusa sommarvärlden i naturens skira obeskrivliga skönhetsvärld. Och allt han upplevt och sett på vintern fick han på somrarna berätta för farfar. Allt. Dennes nyfikenhet tycktes faktiskt knappast äga några gränser, trots att han var så vis. Detta var någonting den lille pojken på den tiden aldrig riktigt kunde förstå sig på. Hur kunde en vis man fråga så mycket! Borde inte han redan veta allt, han som alla i byn kom till för att få råd och hjälp, han som bar hela det tjocka Gamla testamentet i sitt huvud och så mycket, mycket mera därutöver... Ja, här var det en som aldrig slutade att fråga. Kan det kanske ha varit han som lät gossen se på allting med större intresse än de andra, större vaksamhet och större förundran...

Fadern, som själv var köpmann, och härstammade från Westpreussen, ville som så många fäder här i världen, att sonen skulle gå i hans fotspår. Pojken skickades i lära till en firma i Breslau, varifrån han dock efter någon tid rymde, då hans håg redan sedan tidiga dagar låg på ett helt annat plan — litteraturens. Nu hade det stora kriget, hatets och intoleransens skörd, brutit ut och det skulle ej dröja länge innan ynglingen för första gången i sitt liv skulle få höra kanoerns dunder i Beuthen, se sina unga vänner draga ut till fronterna i öster och väster och uppleva kamraternas hjältedöd. Och där hemma bad man om seger för de sers, såsom man i Paris, London och St. Petersburg bad Gud att välsigna sina söner genom en seger... Och "de döda reste på sig och ropade, den största av alla synder det är kriget..." skriver Tau, då han tänkte tillbaka på dessa bittra år. "Dödsnyheterna kom fram till nästan varje hus".

Nu började den vakne ynglingen, vid upplevandet av allt detta elände, mer och mer grubbla över hur han för sitt eget vidkommande någon gång måtte kunna ge sitt bidrag till att stävja ett sådant mördande, allt detta lemlästande av friska, sunda människor och förstörelsen av allt det stora och sköna våra förfäder en gång i tiden byggt upp, m. a. o. den europeiska kulturen. "Jag sökte i litteraturen," säger han, "särskilt bland de unga diktarna, förtröstan och hopp." Och det var en av hans hembygds

diktare, Hermann Stehr, som här skulle bli en av hans första hjälpare ”i att upptäcka det onda i världen, men inte destomindre samtidigt att tro på det goda”. Franz Werfel och Hölderlin var två ytterligare diktare som nu började få ögonen öppna för den unge sökaren, som redan så tidigt hade börjat ställa sig de stora frågorna om livets högsta mening och mål. Nu skulle Hölderlinordet ”Det som lever vidare skapas av diktarna” bli hans ledstjärna. Och nu började, från och med gymnasieåren i Berlin, ett sökande efter de diktare och författare som inte rättade sig efter den flyktiga dagens, massans, smak, utan efter högre värden, de etiska, d.v.s. efter dem som verkligen hade någonting att säga, en inre mission att uppfylla. ”Jag vill främja det mänskliga,” sade Tau, tänkande tillbaka till dessa ungdoms- och studieår, ”som endast diktaren kan skänka oss, tillvarons besjälade.” Ja, här talar en som verkligen redan i mycket unga dagar såg en väg framför sig, den höga uppgiften att ”främja det mänskliga”. ”Livet,” hade en av hans favoritlärare på gymnasiet i Berlin, dr. Grabert, sagt till honom ”är en gåva, en enastående gåva från Skaparen. Ingen får taga kriget i försvar, ingen försvara, att någonting plötsligen skall vara tillåtet och gott som är förbjudet i fredstid. Varje krig förstör de etiska grundlagarna hos ett folk.”

Diogenes

Max Tau skrev sin filosofie doktorsavhandling om diktaren Theodor Fontane, en människa som själv lidit mycket och som blickat in i människans väsen. Men han studerade med ej mindre stort intresse Immanuel Kant och Eduard Sprangers filosofi, Ernst Kretschmers och Sigmund Freuds psykologi och en Oswald Spenglers djupsinniga kultur-morfologi och läste, läste outröttligt, bok efter bok, författare efter författare — Friedrich Gundolf, den framstående Goethe analytikern, Ernst Bertram, Nietzscheforskaren, och så, förutom det egna landets mest framstående författare, människovännen och den lidande mänsklighetens framstående skildrare, ryssen Dostojevskij, tjecken Karel Čapek, och så, redan på den tiden, alla de framstående norrmännen — Olav Duun, Hamsun, Björnson, Undset, Herman Wildenvey, Örnulf Överland, Olav Gulvaag, Trygve Gulbrandssen o.s.v., vilka han senare i livet personligen skulle möta ett flertal av. Ja, denne unge man var verkligen törstig efter vetande på många områden, gebit som skulle sträcka sig från litteraturens värld till den stora mystiken, från Immanuel Kants transcendentalfilosofi till Albert Einsteins relativitetsteori, från Sigmund Freuds psykoanalys till Spenglers pessimistiska världsbilds- och utvecklingsprognoser.

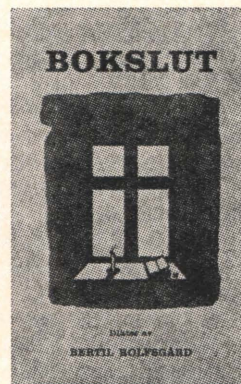
Såsom Tau under sin barndom haft en farfar att se upp till i hela hans visdom fann han nu, under sina studieår på universitet i Hamburg, en annan människa som på den tiden kom att betyda mycket för honom och vilken han ansåg vara föredömlig i sin mänsklighet — filosofen och pedagogen Ernst Cassirer, den framstående Kantinterpreteten. ”Han levde” skrev Tau i sina minnen om denne man, ”exemplariskt, visade hur en människa skall vara.” Och: ”Cassirers föreläsningar gav oss nya krafter. Vi tyckte, att de borde kunna hjälpa oss att senare även kunna klara verkligheten...”

Max Tau beundrade sin store lärares skar-

pa intellekt och hans lugna, harmoniska mänsklighet. Trots att dennes son som stridsflygare just hade störtat med sitt flygplan vid fronten, kunde Tau inte märka minsta sinnesrörelse hos denna säregna man, som fortsatte att diskutera Plotinos filosofi med honom, den i de flesta andra studenternas ögon egenartade studenten som alltid såg så trött och sjuklig ut och ständigt gick omkring bland dem i sina mörka kläder med den svarta kolbiten i sigillet av sin ring, ett minne från fadern i det dystra kolgruvdistriktet, så att han aldrig måtte glömma hembygden och sina kära där hemma. Var det att undra på att de andra studenterna aldrig ville sluta prata om den märklige student och att de ständigt kastade provande blickar åt honom som vågade vara annorlunda än de, som rättade sig efter massan. När Tau en dag, till råga på allt, råkade hålla ett föredrag om Stephan George, den på den tiden i högsta grad omdiskuterade mystiske diktaren vilken som den enda av alla andra samtida bildade en egen skola, en Georgekrets, omkring sig, ville rykterna och viskningarna studenterna emellan ej längre finna ett slut. — Han är en mystiker, denna Tau, viskade den ene till den andra. — Han tillhör Georges invigda andliga brödraskap... ”De föraktade,” skrev Tau om dessa sina kolleger på universitetet, i samband med ett föredrag han höll om George, ”såväl mystik som mythos. Enligt deras övertygelse kunde man klarlägga allting med andens kraft... Jag talade långsamt, försökte att sätta lyrikern och översättaren Georges betydelse i det rätta ljuset. Studenterna började lyssna, men deras ögon förråder fortfarande en skepsis som stör talaren i hans utveckling av temat. När jag sedan talade måttfullt, med ändå kritiskt om Georgekretsen och anslöt mig till satsen, att slagord såsom härskare och tjänare, ledare och följe kunde få en farlig verkan, då förändrade sig atmosfären i rummet. All skepsis försvann och jag såg välvilliga, goda ögon.” Ja, redan här återspeglade sig således i den unge studentens ord en kritisk inställning mot allt som hade med ledarskap och följe, de maktägande och deras hjon att skaffa. Och Tau visade tydligt för sina studiekamrater att han var en som kunde stå på egna ben, inte behövde ansluta sig till någon människokult, även om det var kulten av en framstående och älskad diktare. Vart servilitet, fogsamhet och underordnande under en hypnotisk personlighets viljekraft förmådde att leda ett stort folk fick Tau uppleva endast få år senare, när han blev tvungen giva upp sitt älskade arbete, sitt hem, fosterland och sina vänner och fly för livet till ett annat land.

Tau visade även här, såsom vi redan upplevde det vid begravningen av den ihjälkörda hunden i Ostpreussen, att han ägde mod, karaktär. Nu, som ung praktikant i bokförläggarefacket i Trier, hävdade han, att man bara kunde lära andra humanitet med hjälp av sin karaktär. Och han började febrilt, dag in och dag ut, som lektör i de förlag han var verksam i, att söka efter författare som å sin sida visade karaktär, visade att de verkligen hade någonting att säga, någonting som kunde hjälpa de svaga vinna ny kraft, de blinda finna vägen, de förkrossade vinna ett nytt hopp och att hjälpa forma en bättre mänsklighet på en etisk basis, människor som, med andra ord, förkroppsligade ett högre ideal.

Såsom Diogenes på de gamla grekernas tid hade gått omkring med en lykta mitt på ljusa dagen, sökande efter en ädel människa, så sökte Max Tau å sin sida sådana ädla människor vartän han kom, för att hjälpa dem till att få det sagt som låg dem om hjärtat, i djupet av deras själ. Ja, här kunde faktiskt Tau jämföras med den säregna greken, med denne Diogenes från Sinope, även i annat avseende: även Diogenes från Si-

En märklig diktsamling Ur Henrik Nilssons förord:

I Bertil Rolfsgårds lyriska *Bokslut* finns några dikter av stor gripenhet och anmärkningsvärd skönhet och kraft. Minnen och upplevelser vandra förbi och avteckna sig mot den nakna omgivande verkligheten med visuell skärpa. Resignationens och smärtans skimmer spelar och dallrar över dessa rader, men också den stora försoningens skimmer, vare sig det gäller en för länge sedan upplevd ungdomsförälskelse eller en barndomens förlorade leksaksbåt. Dessa sidor lyser av äkta och levande poesi.

Och plötsligt upptäcker vi undret. Den obönhörligt och ohjälpligt sjuka har blivit en inspirationskälla och en livgivare för de levande — en källa ur vilken de andligen rotlösa, vilsegångna eller kapsejsade men kroppsligen obrutna kan hämta ny kraft och livsglädje; eller åtminstone förmåga att uthärda ännu ett stycke på vägen.

Lägg inte undan denna diktsamling sedan ni läst den. Läs den en gång till. Tag fram den efter en tid och läs den på nytt. Flera gånger.

Och ni kommer att upptäcka att den ger mer och mer, att ni för varje gång avviner den nya väsentliga tonfall och värden. För en och annan kan den kanske komma att bli både en tröstare och en vägvisare till vägens slut.

Pris 11:10

LITTERATURFÖRLAGET
Luntmakargatan 90 113 28 Stockholm

nope var en omformare av giltiga, hävdvunna värden, en som kämpade mot mänskligt slaveri, mot förkonstling, förställning, fåfänga, lögnaktighet, uppblåsthet, hyckleri, ondska, tyranner såväl som mot allsköns hypokritiska demagoger. Det som emellertid i väsentlig grad torde skilja Taus personlighet från denna gammaldags grekiske kulturkritiker det är att han aldrig har varit en cyniker, eller kyniker, som man brukade säga på den tiden. Att däremot en människas liv och hans lära måste överensstämma, som Diogenes krävde, det torde dock i hög grad även överensstämma med Max Taus egna tankar. I övrigt liknar Tau dock i de flesta avseenden mera en gestalt som Diogenes från Oinoanda i Lykien, epikureén, som lät sina levnadsregler huggas på stenväggen i en antik pelarhall, för att försöka bevara sina ord åt eftervärlden, ord som skulle hjälpa hans medmänniskor, och kommande släkten, att lättare bemästra livet, skänka dem harmoni och befria dem från destruktiva lidelser. Vi skall härnada återge ett utdrag ur dennes epikureiska budskap åt mänskligheten, då dessa i mångt och mycket även torde karaktärisera en man som Max Tau:

"Då jag av åldern föres mot livets solnedgång och väntar att varje ögonblick ta avsked av livet med en sorgesång i min lyckas fullhet, har jag av rädsla att bli tagen med överraskning, beslutat att bringa hjälp åt dem som är av den rätta andan. Om en person, eller två eller tre eller fyra eller hur många ni vill, vore i nöd, och jag kallades till hans hjälp, skulle jag göra allt som stod i min makt för att ge honom mina bästa råd. I dag är, som jag har sagt, de flesta människor sjuka som av en epidemi, sjuka av sina falska föreställningar om världen, och det onda förvärras, ty genom efterrapning överför de det onda till varandra, som djuren i en fårahjord. Dessutom är det inte mer än rätt att bringa hjälp åt dem som skall komma efter oss. De är också våra, fastän de ännu inte är födda. Kärleken till människan bjuder oss att hjälpa främlingar som kommer förbi. Eftersom det goda budskapet redan har fått spridning i en bok, har jag beslutat använda denna mur och att offentligt peka på botemedlet för mänsklighetens sjuka." Det föreligger knappast något tvivel — Diogenes av Oinoanda är i många avseenden mycket lik Max Tau. Även han har alltid försökt att bekämpa "falska föreställningar om världen", det onda, att bringa hjälp, där hjälp behövs, uppföstra självtänkande individer som inte lever i en fårahjords massanda, och att bistå hjälpsökande främlingar som gick förbi hans hus, samt att alltid sprida "det goda budskapet", det goda, kraftgivande, människoformande, kärleksfulla ordet.

Det goda budskapet

Vi har av ovanstående översikt över Max Taus barndom, ungdom och studieår redan kunnat skönja något av den andliga utvecklingen hos denna man, hans bakgrund. Och denna bakgrund låter den som kanske ännu inte känner till Taus verk i övrigt, redan ana sig fram till det som han en gång skulle bli. Ja, hela hans väg och hela hans målsättning har faktiskt bara varit ett — att med alla till buds stående medel, som Diogenes av Oioanda, sprida det goda budskapet till mänskligheten, då Max Tau, som vi

såg, alltid trodde på det goda utan att dock vara blind för att se det onda i världen. Nej, det var han alltför mycket realist för.

Bruno Arndt, en schlesisk hembygdsdiktare, var den första Tau själv kom att skriva en bok om, en bok som skulle visa hans tacksamhet till sin vägvisare. "Jag tyckte ofta", skriver Tau om tiden då detta första verk kom till stånd, "att man torde kunna öppna vägen till människan genom förtroende och tillgivenhet. Jag ämnade visa mig dem tacksam genom gärningar. Men jag blev alltid på nytt uppskaddad av tidens meningslöshet, av allt detta mördande, som hade iscensatts av människorna, av all olycka vi, tyckte jag, allesammans var medskyldiga till." Ty: "Ingen människa får hota en annan människas liv... Livet är en gåva..." Det gäller att söka Gud i naturen, i alla ting och även i Allskaparens avbild, människan..."

Max Tau sökte sig aldrig till de så kallade "modelförfattarna", som lästes av alla, för att vara à-jour med sin tid. Nej, han brydde sig aldrig om dagens larm och nycker, den yttre glansen eller skenet. Det som för honom var det väsentliga var människoformningen, det konstruktiva, alla högre värden i vårt liv — det etiska. Och det var därför han hade skrivit boken om diktaren Bruno Arndt, såsom han något senare gav ut samlingsvolymen "Die Stillen" (De stilla), där han samlade ett antal bidrag från författare som själva levde i stillhet och drog sig undan massans, torgets skrän. Och i denna samling finner vi bland de fjorton utvalda författarnas namn som hans älskade hembygdsdiktare Hermann Stehr och Bruno Arndt, en Waldemar Bonsels, Wilhelm Lehmann, E. G. Kolbenheyer-författaren till den berömda Paracelsustrilogin —, Wilhelm Schäfer, som sedan kom att skriva den kända boken "Dreizehn Bücher der deutschen Seele" (Den tyska själens tretton böcker), Ina Seidel och Paul Ernst, den djupa, romantiska själen. En av de kritiker som uppriktigt välkomnade den stora samlingsvolymen var Otto Heuschele, vilken vi, som bekant, redan har behandlat i en annan betraktelse av denna serie, en annan av "de stilla", som här upptäckte meningsfränder, människor som talade samma språk som han själv.

Härpå började Tau i ständigt växande grad intressera sig för de stora norska författarna, vars verk han, från år till år, nu främjade på kontinenten. "Knut Hamsun och Gabriel Scott hade hjälpt mig finna förståelse för den norska litteraturen. Jag kände det nu som en förpliktelse att ägna mitt intresse för denna litteratur... På den tiden anade jag ännu inte, att de flesta unga författarna, som jag snart skulle komma fram till, hade funnit sin uttrycksform genom Knut Hamsun, utan att känna till norskan, utan bara översättningarna. Ju flera manuskrift som kom fram till mig, desto tydligare såg jag denna Hamsunska kraft, och desto större blev min tacksamhet till diktaren." (Max Tau i "Das Land das ich verlassen musste" — Landet jag fick lämna — Hoffman und Campe, Hamburg, 1961, sidorna 99—100).

Ett nytt verk av Max Tau, "Epische Gestaltung" (Episk gestaltning), som i sin sida analyserade tidens allmänna sjukdomsfenomen i litteraturen, försökte uppvisa skillnaden mellan ett skapande konstverk och det redan på den tiden så högt överuppskattade

Mona Leo

LIVET ÄLSKAR DIG

Ur en bokanmälan:

"Det är transcendent erfarenheter, en mystikers visionära upplevelser av det som är bortom vardagstillvarons gränser den skildrar.

Fastän Mona Leo pejar och även återspeglar tankar som hör samman med ickekristna livsåskådningar och filosofiska system kinesiska, indiska, gammalegyptiska — är det dock slutligen kristen levnadsvisdom som besjalar henne, en helt odogmatisk djupt personligt genomlevd livssyn hon för fram.

Genomgående är temat antiväld och bejakelse av livet i dess högsta uttrycksformer...

Sign. n-r. i tidn. Hangö

Pris 10:55

VAD SÄGER STJÄRNORNA?

Berghs horoskopbok 1971

En redogörelse för planeternas positioner under det nya, händelserika året och hur de inverkar på den enskilde personens liv. Den lär Er hur Ni bästa drar nytta av de perioder, då tecknen är gynnsamma, men också hur man undgår misstag och därmed skyddas mot besvikelser då konstellationerna är ogynnsamma.

Den ger praktiska tips om hälsa, arbete och penningangelägenheter, utbildning, karriär och mycket annat.

Pris 14:15

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

reportaget) lät skönja en del av författarens omfattande beläsenhet i den stora litteraturen. En författare ägde, tyckte Tau, alltid ett ansvar — ansvaret för livets förnyelse, och diktningen själv skulle inte bara återge oklara, formlösa bilder av saker och ting, utan skapa en konstnärlig verklighet i vars händelseförlopp en högre mening skulle uppenbara sig. Att han i en högre mening förstod det etiska, är uppenbart, ty, som han något senare yttrade: "Utan en etisk basis kan världen ej bestå."

Fortsättning i nästa nr

Ödeläggelse av landskapet

Klassiska exempel på ödeläggelse av landskap har vi i alla länder runt Medelhavet och i stora delar av Kina. Dessa landskap har i historisk tid varit bördig och fruktbar mark, men genom mänsklig hantering har marken till största delen ödelagts. I Kina t. ex. är jorderotationen så stor att floderna slammar igen och ändrar riktning.

Ödeläggelse av landskapet har alltid börjat på samma sätt, nämligen genom att städer anläggs och ju större städerna är desto fortare går ödeläggelsen. En ström av organiska produkter tas från landskapet och fraktas in till städerna där de förbrukas, förbränns och förskingras, avfallet läggs upp på soptippar eller släpps ut i vattendrag. Att landskapets bördighet är beroende av det organiska avfallet vill ingen begripa. Dumheten är densamma i dag som för 2000 eller 5000 år sedan, det är bara så att i dag går förstörelsen så oerhört mycket fortare än vad den gjorde i antiken. I forna tider tog det 2000—3000 år att ödelägga marken (med åsnor och tråplogar), i vår tid går det att åstadkomma samma skadegörelse på 50 år (med maskinplogar och konstgödning).

Det organiska avfallet (jag talar inte om sopor i fortsättningen ty det finns inga sopor, den benämningen är hysterisk) måste återbördas till landskapet för att detta skall kunna bibehålla sin produktionskraft och därför måste lika stora kvantiteter organiskt material fraktas ut från städerna ut till landet som man fraktat in i städerna.

Det organiska avfallet är oersättligt, dels därför att det har sin betydelse för vattenhushållningen i landskapet, dels för att det innehåller näring och dels för att det producerar näring genom sin stora rikedom på mikroorganismer. Det organiska materialet har stor förmåga att absorbera vatten. För att förhindra jorderotation så bör det finnas så mycket organiskt material att det kan absorbera ett skyfall eller c:a 2 dm. på odlad jord och 1 dm i skog.

Det sägs att grundvattnet i Centraleuropa har sjunkit så mycket att hela regionen håller på att förstoppas, samtidigt har vi haft en hel rad svåra översvämningar i Europa under de senaste åren. Det tyder på att läget är allvarligt och att det bör vidtagas omedelbara åtgärder för att inte hela kontinenten skall ödeläggas inom 15—20 år. För att erhålla maximal absorption av vatten bör det finnas rikligt av organiskt material, men det bör också finnas rikligt av träd, buskar och stora skogar, växter med djupa rötter, de har förmåga att dränera marken i vertikal led, vilket är nödvändigt för att det skall ske en maximal påfyllning av grundvattnet. Det är inte så att det regnar också begränsas. Det bör inte få finnas större sammanhängande ytor av odlad jord än c:a 10 tunnland, sedan skall det vara lika stor yta av träd, buskar och skog. Bevis för att denna teori är riktig har vi i våra slättland och stora öppna ytor här i Sverige (Skåne, Öland, Gotland, Östergötland, Västergötland och Närke), överallt sjunker grundvattnet. Det är inte så att det regnar för litet eller att det finns för litet vatten, översvämningarna talar sitt tydliga språk. Det är bara det att landskapet har mist sin förmåga att behålla vattnet.

Det organiska materialet är oersättligt. Det svarar för våra existensmöjligheter, det tar 10 000-tals år att nybildas. Därav följer att det är ett av de dyrbaraste material som finns på den här planeten. Här i Sverige förskingras organiskt material för flera miljarder kronor varje år. Har vi råd till detta? Detta material läggs upp i 10 meter tjocka lager på våra tippar, där det ligger och jäser och ruttnar i 10—15 år. Sedan går det ner i grundvattnet och förgiftar detta. Det släpps ut i våra vattendrag och förpestar dessa eller det förbränns och förpestar luften.

Mänsklig fåfänga och dumhet är allt livs största gissel och den överträffar sig själv tid efter annan.

V. Atterström

Filosof och naturvårdskonsulent

Rudolf Steiner

Grunddragen av vetenskapen om det fördolda

Boken innehåller grunddragen av antroposofin i sin helhet. Det är omöjligt att ge en sammanfattning av innehållet i detta stora arbete. "Den som känner till den översinnliga forskningen skall säkert vid läsningen av boken märka att här ett försök har gjorts att strängt upprätthålla gränserna mellan det som på den översinnliga kunskapens område kan och bör meddelas i nuvarande tid och det som får framföras först vid en senare tid eller åtminstone i annan form", skriver förf. i slutet av boken.

hft. 45:—, inb. 50:—

Japanernas system

BUSHIDO

Behärska dina medmänniskor med tankens makt.

Då japanerna under 1904—1905 års krig förvånade världen med sina oväntade segrar, sökte man en förklaring på det storartade resultatet, och därvid utgick var och en från sin egen synpunkt. Endast de amerikanska ny-tänkarna kände, att det bakom dessa resultat måste ligga några världsupplyftande krafter eller drivfjädrar, och skickliga forskare började syssla med att efterspana dessa. Deras förmodan besannades, ty japanerna hade mindre kanoner och sin föga stränga disciplin att tacka för sina segrar än sitt nationalsystem *Bushido*, ett system grundat på mänskliga rättigheter och mänskliga plikter.

Bushido är en bok för alla som vill något i livet. Den ger alla något väsentligt.

Kr. 5.30

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 - 113 51 Stockholm

Martinus

Logik

I 95 kapitel delges läsaren successivt den kosmiska världsbilden. Man har efter slutad läsning fått en ny, ljusare syn på tillvaron, en vidgad horisont och oändlighetsperspektiv samt erhållit svar på frågor och problem som man tidigare ansåg olösliga.

320 sid. Inb. 35:30

Bo Yin Ra

Vägvisare

Bo Yin Ra är icke blott en mästare bland de klart lysande i andens rike utan även en språkets mästare. I alla hans böcker handlar det om ting, som, emedan de först måste bli "fullbordade", ej på något språk i världen kan uttryckas helt uttömmande. Och ändå har det lyckats honom att så behärska sitt språk, att det förmår uttala det utsägbara.

176 sid. Hft. 17:65

Joachim Herrman

Världsalltets lagar

I rymdåldern borde man veta mer om astronomi. Denna bok är en bra vägvisare. Den informerar om de astronomiska grundbegreppen — som azimut och höjd, rectascension och deklination — förklarar hur årstiderna uppkommer och inviger läsaren i kalenderns hemligheter, behandlar ingående himlakropparnas rörelser — från stjärnorna och planeterna till de konstgjorda satelliterna — och ger rikligt med andra informationer. En bok för alla som inte nöjer sig med att då och då kasta en förströdd blick på himlavalvet, utan vill komma världsalltets lagar på spåren.

Rikt illustrerad. 150 sid.
Hft. 29:10, inb. 35:00

Paul Tillich

Modet att vara till

Angesten inför tillvaron och dess gåtfullhet är ett av vår tids mest centrala problem, speglad i litteraturen, filmen, filosofin. Varför har just vi drabbats av denna universiella ångest? Är vi dömda att leva vidare under dess tryck eller kan vi övervinna den? Det är en del av det som behandlas här.

Hft. 16:45, inb. 21:80

Rudolf Steiner

Karmas yttringar

Boken innehåller elva föredrag hållna i Hamburg maj 1910. Karmas betydelse för den enskilda individen, för länder och folk och mänskligheten i sin helhet. Det är en mycket givande bok för dem som närmare vill tränga in i hur karma fungerar.

250 sid. 30:60

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 - 113 51 Stockholm

SEKLET

Redaktör och ansvarig utgivare: HARRY BLOM

Redaktion och Expedition:

Luntnakargatan 90 — 113 51 STOCKHOLM

Tel. 08/32 26 60 — 31 04 63

Utkommer med 6 nr 1970

Pren.avgift 13:—

Postgiro: 23 04 40

Bankgiro: 56 — 5472

Strängnäs Tryckeri AB, Strängnäs 1971

Ord av Schauberger ...

(Tidigare införda i SEKLET)

Om den moderna vetenskapen:

Man kallar mig förryckt. Må vara att man har rätt. Det gör i så fall varken till eller ifrån om ännu en dåre löper kring på denna jord. Men om det är så att jag har rätt och vetenskapen har fel — då må Herren Gud förbarma sig över mänskligheten.

Tryck- och värmetekniken är alla tiders största självbedrägeri. Därför tjänar våra dagars akademisk-tekniska rörelseart endast till uppbyggandet av upplösningsenergier. Det rör sig här om en felaktig form av rörelse, som drar till oss världshungersnöden i håret. Världsproblemet "hunger" är med tanke på den ständiga folkökningen ej möjlig att lösa på så sätt, att man skapar energi genom förintelse av energiamnen. Det är vansinne att destillera reduktionsämnen — t.ex. petroleum till bensin — för att sedan använda dessa desillat som explosiva ämnen och driva maskiner med dem. Genom destillationen förintas de högvärdiga spårämnen från tidigare livsformer. Det sterila destillatet frambringar ej något nytt liv. Naturens hushållning är annars ständigt i balans. Också avfallsprodukterna väckas ständigt på nytt till högre art av liv, så snart de är mogna därför; de omvandlas liksom i trädgårdsmästarens kompost. Problem som atomaska finns ej i naturen utan är följden av urartning, okultur, onatur och bevisar endast att atomfysiken är en oerhörd villfarelse som måste stoppas i tid — om den ej skall föra till mänsklighetens undergång.

Om naturlagarna:

Naturen lyder under oföränderliga lagar och är ändå underkastad eviga växlingar. I denna ständiga omvandling ligger den djupa hemligheten till varje utveckling fördold. Endast människor klamrar sig fast vid stela och, som hon tror, oföränderliga formler och dogmer — och detta bringar henne på fall. Vårt förgångna liksom vår framtid är höljda i en nära nog outgrundlig hemlighets

slöja, vilken vi ej förmår att lyfta, emedan vi ej tro på allt levandes och växandes ständiga, eviga förvandling och återfödelse, och ej heller vilja inse att det inte gives någon utveckling om vi ej visa hänsyn till moder Jordens behov av ro och avskildhet, utan använda i henne nedsjunkna rester av tidigare liv (kol, olja, etc.) för andra ändamål än vad den visa naturen har reserverat dem för.

Vart vi än vänder oss finner vi de svåra följdverkningarna av dessa föreställningar och av en tro som, likgiltigt om den tjänar kroppens eller själens hälsa, är förankrad i den judiska Thoran. Denna tro har sin uppfattnings ursprung hos människor som levde för årtusenden sedan och som under inflytande av en väsentligt annorlunda miljö tänkte på ett helt annat sätt än vad vår tids människor egentligen borde göra, som lever under helt andra förhållanden, både ifråga om näring och miljö.

Filosofen Kant säger: Ett vetande som ej låter sig matematiskt härledas är ingen vetenskap.

Det matematiska resultatet är därför ett dogma. Men då det beständigt i naturen alltid blott är betingat av den ständiga förändringen, så är vetenskap och verklig naturkunskap vitt skilda ting.

Om skogen:

Varje nedgång i ett folks liv föregicks alltid av skogens död. Sedan årtionden går också den europeiska skogen kvalitativt tillbaka. Resonansträslagen är försvunna, almen dör, idegranen har blivit en sällsynthet; röd- och vitröten härskar. Bortsett från den kvalitativa försämringen i återväxten finns det också andra tecken som gör att man blir än mer betänksam. För det första producerar träden i våra på konstlad väg anlagda skogar tomma frön i stor mängd, så att enbart ur denna synpunkt återväxten måste försvåras. För det andra förorsakas genom monokulturen av vissa utvalda trädslag en uttorkning av

jorden; källorna sinar, grundvattennivån sjunker, varigenom med tiden liknande förhållanden måste uppträda här som i USA.

Det är en ödesdiger villfarelse att tro, att rötterna kan tillföra trädet vatten omedelbart. I verkligheten är det tvärtom så, att trädet eller plantan alstrar vatten eller ett vattenliknande ämne. Därför finns det inget vatten om det ej finns skog. Om skogen störes genom fel i den tekniska uppbyggnaden av vattnet, då finns det ingen sund skog och inte heller något vatten som kan tålas av andra skapade varelser. Ingreppet i skogens oföränderliga uppbyggnadslagar straffas av naturen med döden. Varje träd eller planta är ett slags vattenverk, som tillhör dess speciella art. Det som vi kallar vatten är en avfallsprodukt, som uppstår vid de antydda biologiska omvandlingsförloppen.

Om jorden

Varje åker är ett kraftfält, som måste isoleras så snart det öppnats för sådden. Detta kan våra dagars diplom-agronomer ej begripa, emedan de inte har den ringaste aning om de inre spänningsprocesser eller om de vattenbildande och vattenunderhållande ombyggnads- och omvandlingsförloppen i jorden. — När plogar och harvar av järn hastigt dragas genom jorden urladdas denna. Utan sin ytpänning kan jorden ej leva. Jorden måste också skyddas mot den ohämmade solbestrålningen. Att fårornas vinkelräta riktning mot solbanan är av avgörande betydelse är också en kunskap som gått förlorad ur den fond av erfarenhet och vetande som en gång våra förfäder ägde. Ett oriktigt plöjt fält förlorar sin mark- och själskraft. Den gamle bonden funderade och tog tid på sig vid allt arbete med jorden. Han var i förhållande till sin torva både präst och läkare. Den moderna, jäktade och med sina vansinniga maskiner över jorden jagande lantbrukaren uppnår endast att hans arbete tilltager medan jordens kraft avtager.